

TEMMUZ '99 SOSYALİST SİYASİ DERGİ FİYATI: 500 000 TL • 7 DM

32

- ▶ EMPERYALİZM, ORTADOĞU VE KÜRTLER
- ▶ “TÜRK SOLU” SAFSATASI MİLLİYETÇİ BAKIŞ AÇISININ BİR AYMAZIDIR
- ▶ HÜKÜMET KRİZLERİ VE GERÇEKLER
- ▶ PARTİLİ OLMAK
- ▶ KARŞI-DEVİRİMCİ FAALİYETLERDEN DERSLER ÇIKARALIM
- ▶ TARİHTEN: İBRET ALINMAYANLARINDAN TARİHİ BELGELER (YORUMSUZ)

FAŞİZME, EMPERYALİZME, FEODALİZME, ŞOVENİZME VE HER TÜRDEN GERİCİLİĞE KARŞI

PARTİZAN

PARTİZAN

İÇİNDEKİLER

Emperyalizm, Ortadoğu ve Kürtler	3
“Türk Solu” safsatası milliyetçi bakış açısının bir aymazıdır	20
Hükümet krizleri ve gerçekler.....	27
Partili olmak	35
Karşı-devrimci faaliyetlerden dersler çıkaralım	40
TARİHTEN: İbret alınmayanlarından tarihi belgeler (yorumsuz)	51

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

YÖNETİM YERİ: SOFULAR MAH. HORHOR CAD. ÇELEBİ HAMAMI SOK. TEMİZ APT. NO:5/3
AKSARAY-FATİH/İSTANBUL. TEL: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33

SAHİBİ VE YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: NURAN BAŞKAN
BASKI: SERLER MATBAASI

B Ü R O L A R

- ◆ **KARTAL:** HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL. TELEFAKS: (0216) 306 16 02
- ◆ **ANKARA:** NECATİBEY CAD. NO: 66/4 MALTEPE. TELEFAKS: (0312) 230 16 33
- ◆ **İZMİR:** GAZİOSMANPAŞA BULVARI. KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK,
TELEFAKS: (0232) 441 93 09
- ◆ **MALATYA:** NASUHI CAD., DERME İLKOKULU KARŞISI, DERYA APT., NO: 22/6
TELEFAKS: (0422) 325 78 13
- ◆ **BURSA:** GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEN İŞHANI, NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98
- ◆ **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR: 93, 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND
TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

Emperyalizm, Ortadoğu ve Kürtler

PKK Genel Başkanı'nın Avrupa'ya gidişi ve İmralı'ya getirilişi sadece bir sonuçtur. Esas neden, PKK hareketinin Emperyalizmin niteliği ve bölgeye ilişkin amaç ve politikalarını yeteri kadar bilince çıkarmamasıdır. Tarihsel tecrübelerle belli ölçüde sırtını dönmüştür. Emperyalistler arasındaki (özellikle ABD ve AB) çelişkilerden yararlanma noktasında derin bir subjektifliğe düşmüştür. Kısacası, ideolojik anlamdaki netsizlik, anti-emperyalist bilinçteki bulanıklık ortaya ağır bir sonuç çıkarttı. Bu sonuçlar üzerinde yalnız PKK değil, tüm ilerici ve devrimci güçlerin de ciddi olarak düşünmesi gerekir. Her türlü tepkisel ve duygusal yaklaşımdan kaçınılarak, bedeli ağır olan bu sürecin bilimsel ve objektif tarzda sorgulanması herkes için bir görev ve zorunluluktur.

Not: Bu yazı, A.Öcalan'ın tutuklandığı, ancak henüz mahkemeye çıkartılmadığı süreçte kaleme alınmıştır.

Orta-Doğu, yer küremizin en çatışmalı bölgelerinden biridir. Bu gerçek, herkes tarafından kabul görmektedir. Bölgede bu denli sıcak çatışmaların yaşanmasının nedeni, elbetteki bölgenin, emperyalizm için stratejik bir konuma sahip olmasından kaynaklıdır. Özellikle dünya petrol rezervlerinin %70'e yakınının bu bölgede bulunması, emperyalist güçler açısından bölgede daha çok hakim olma mücadelesinin sürekli gündemde olmasının başlıca nedenleri arasında sayılabilir. Özellikle önümüzdeki yüzyılda, dünyada yaşanacağı iddia edilen petrol sıkıntısı vb. olguları da dikkate aldığımızda, önümüzdeki süreçte çatışmaların, daha farklı boyutlar kazanarak devam edeceğinin de bir somut işaretidir.

Emperyalistlerin, bölgede bu denli rahat hareket edip çatışmalar yaratmasının nesnel koşulları da vardır. Ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkilerin varlığı, bir yanyıla emperyalizm karşıtı hareketlerin gelişmesinin zeminini yaratırken, diğer yanyıla, OrtaDoğu halklarının Birleşik Mücadelesi için de büyük barikatlar oluşturmaktadır. Emperyalistlerin, "böl-parçala-yönet" politikalarına uygun zeminler hazırlamaktadır. Binlerce insanın canına mal olan Lübnan Savaşı - Lübnan gerçeği, bunun en somut örneğidir.

Bu yazımızda biz, Ortadoğu'daki emperyalist politikalara ve bölgedeki mevcut güç dengelerine değin-

mekle birlikte, esas olarak Kürt ve Kürdistan sorunu üzerinde durmaya çalışacağız. Çünkü, Kürt sorunu, bugün Ortadoğu’da öncelikle görülmesi ve öncelikle çözülmesi gereken bir sorun haline gelmiştir. Sorunun uluslararası gündemleşmesiyle de, tüm emperyalist haydutları ve bölgedeki faşist-gerici güçleri de harekete geçirmiştir. Emperyalistlerin “çözüm” adı altında dayattıkları çözümsüzlük önerileri, Kürt coğrafyasında mevcut olan parti ve örgütler arasındaki farklı yaklaşımları daha da derinleştirip; tarihsel olarak Kürtler arasında süregelen çatışmaları da daha bir alevlendirmiştir.

Bu çatışmalar içerisinde yer alan PKK dışındaki tüm güçler arasında özünde bir fark yoktur. Aşiretçi-feodal bir yapıya sahip olan bu parti ve örgütlerin, anti-emperyalist bilinçleri dumura uğramış, ulusal temeldeki demokratik talepleri giderek daralmıştır. Kısacası, iradeleri kırılmış ve her tarihsel süreçte, emperyalistlerin, bölgesel çıkarlarına uygun hareket eden birer figüran rolü oynamışlardır. Bu rollerini kimi zaman iç çatışmalarında, kimi zaman Ulusal-devrimci bir zeminde olan PKK’ye karşı ve kimi zaman da, emperyalistlerin teşviki ve onayıyla bölgedeki gerici devletlere karşı mücadelede oynamışlar-üstlenmişlerdir.

Sorunun daha iyi anlaşılması için; diğer bir ifadeyle bugün Kürt coğrafyasında yaşanan gelişmeleri daha iyi irdeleyip ortaya devrimci sonuçlar çıkarmamız için, özellikle İran ve Irak’taki Kürt parti ve örgütlerinin son kırk yıllık süreçlerinin kısa da olsa bir özetini yapmakta yarar vardır. Çünkü; bu tarihi süreçte ortaya objektif sonuçlar çıkartmak demek, bugün ABD önderliğindeki uluslararası planda PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN’a yönelik sürdürülen komplo ve saldırıların neden ve niçinlerine doğru yanıtlar bulmak demektir.

1980 yılında İran ve Irak arasında çıkan, daha doğrusu çıkartılan savaş döneminde, Kürtler açısından ortaya oldukça önemli fırsatlar çıktı. Ancak aşiretçi temelde örgütlenmesini aşamayan BARZANİ önderliğindeki KDP güçleri, daha öncesinde olduğu gibi kendi gelecekleri için bağımsız düşünme ve savaşma yerine Humeyni için dövüşmeyi, gerici devletler elinde oyuncak durumuna gelmeyi seçtiler.

İran yönetimi ise, İran’da savaş yürüten Kürtlere karşı Barzani güçlerini kışkırtıp harekete geçirmekte gecikmedi. Çünkü İran’da başlayan ve İran gericiliğini hedefleyen Kürt savaşımı, Molla yönetimine, 1946 Mahabad Kürt Cumhuriyeti’nin yeniden kurulabileceği korkusunu ya-

şatıyordu. Barzani Güçleri'nin bu uşaklıklarının bedeli olarak Mollalar'dan bir beklentisi de vardı elbette; ama bu beklentileri, her zamanki gibi yine boştu: Nitekim Barzani güçlerinin de desteğini alarak İran'daki Kürt Ayaklanması'nı bastıran Molla yönetimi, Barzani güçleri'ni bu sefer Irak'a karşı saldırttı. İran, Irak ile giriştiği savaş sonucu ele geçirdiği toprakları Barzani güçlerine vermek yerine -ki Mollalar Barzani'ye bu yönde taahhütte bulunmuşlardı- Şii güçlerine teslim etti. Kısacası, başkası için savaşmayı meslek edinen aşiretçi-feodal önderlik, uşaklığın ağır bedelini bir kez daha Kürt halkına ödetmişti.

1974-75 yılları arasında Irak Kürdistanı'nda yaşanan tablo, aşiretçi-feodal önderliklerin bugüne kadar devam eden trajedik tarihlerinin en unutulmazıdır. O kesitte Kürt Coğrafyası'nda yaşanan olayların kısa tarihçesine girmeden önce, Ortadoğu bölgesinin kısa bir panoramasını yapmakta fayda vardır.

ABD ve Rus Sosyal Emperyalistleri arasında sürdürülen pazar savaşımı, Ortadoğu'da da tüm sıcaklığıyla devam ediyordu. ABD'nin o tarihi süreçte bölgedeki sacayaklarını TC ve İran oluşturuyordu. Buna karşılık, Rus Sosyal Emperyalizmi de, Irak ve Suriye ile iyi diyalog içerisindeydi. İran ve Irak arasında yaşanan çatışma ve çelişkiler, her iki ülkenin de, Kürtleri amaçları için bir araç olarak kullanmalarına olanak ve fırsat yaratıyordu. ABD ve onun kukla şah rejiminin amacı, elbetteki Irak'ta geniş özerklik haklarına sahip bir Kürdistan yaratmak değildi. Onların amacı, Rus Sosyal Emperyalizmi'nin bölgedeki ayağı olan Basas rejimini zayıflatmak ve Şah rejiminin bölgedeki etkinliğini arttırmaktı.

Nitekim mevcut gelişmeler de aynı yönde oldu. Sorunun daha iyi anlaşılması için Turan YAVUZ'un "ABD'nin Kürt Kartı" adlı eserinde, CIA belgelerine dayanarak ortaya koyduğu düşüncelerini, kısaca da olsa aktarmaya çalışalım.

Yazara göre, ABD'nin Temsilciler Meclisine bağlı İstihbarat Komitesi, 19 Ocak 1976 tarihinde bir rapor yayımlar. İstihbarat Komitesi Başkanı olan New York temsilcisi Otise PIKE gözetiminde hazırlanan bu raporda 1965-75 yılları arasında ABD yöneticilerinin CIA ile birlikte dünyanın dört bir ucunda giriştikleri "gizli operasyon"ların bir derlemesi yapılmıştır. Bu belge aynı zamanda, "PIKE RAPORU" olarak anılmaktadır.

O sıralarda ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı olan Henry KISSINGER Tahran'da İran Şahı ile bir görüşme yapar. Bu görüşmede Şah, açık açık Barzani güçlerinin, ABD'nin yapacağı silah ve para yardımıyla desteklenmesini ister. İran Şahı'nın planı şudur: "ABD, Baas rejimine karşı savaşı Kürtleri silahlandırarak Baas rejimini son derece zayıflatacak ve Kürt ayaklanmasına karşı koyamayan Irak'ı belli tavizler vermeye zorlayacak; tavizlerin başında da, Irak'ın, Körfez Bölgesi'nde Şah Rejimi'nin önderliğinde bir barışın sağlanmasına boyun eğmesi geliyordu. Bunun gerçekleşmesi halinde de, ABD, Kürtlere yaptığı yardımı kesecek ve Kürtleri kendi kaderleriyle başbaşa bırakacaktı. İran'da bu amaçla, sınır kapılarını Kürtlere kapatacaktı. Geriye, Saddam Hüseyin önderliğindeki Baas Rejimi'nin Kürtleri yok etmesi kalıyordu. Devam eden savaşta da, Kürtler yok olurken, Irak da epeyce zayıflayacaktı"(!)

Söylenenlerin ne oranda doğru olduğu belki tartışılabilir; ama tartışılmaması gereken bir gerçek varsa o da, olayların gelişiminin bu ekseninde olduğudur. Barzani Ailesinin her fırsatta ABD'ye karşı güven tazelemesine; "hatta ABD'nin 51. eyaleti oluruz" türünden düşünceler ifade edip dile getirmesine rağmen, ABD emperyalizminin bölge çıkarlarının kurbanı olmaktan kurtulamadı. Emperyalistlerin, hiç bir zaman Irak Kürdistanı'nda, bağımsız ya da geniş özerkliğe sahip bir Kürdistan istemedikleri gerçeğini, Barzani güçleri, sınıfsal konumları ve nitelikleri gereği hiçbir zaman göremediler-görmekde istemediler. Onlar her zaman İran-Irak ve dolayısıyla RSE (Rus Sosyal Emperyalizm) ve ABD arasındaki çelişkilerden yararlanmaya çalıştıklarını sanıyorlardı. Oysa her defasında yerlerinden yurtlarından edildiler, sürgünlere ve dağlara sürüldüler.

Tarih, tekerrür edercesine, ya da İran ve Irak'taki Kürt parti ve önderlerinin, tarihlerinden ders çıkarma yerine, her defasında yaşananları unuttuğunu dönen aşiretçi-feodal önderlikler, Kürt halkına acılar çektirmeye devam ettiler. Nitekim yakın tarihimizin son on yılına baktığımızda karşıımızda aynı tabloyu görürüz.

1980 yılında başlayan ve yaklaşık sekiz yıl süren İran-Irak savaşında İKDP, yine İran'dan yana tavır alarak Saddam diktatörlüğüne karşı savaştı. Değişen ne oldu? Hiç bir şey. Tam aksine bu pratik Halepçe katliamına giden yolun taşlarını döşedi. Binlerce Kürt'ün, yerlerinden, yurt-

larından edilerek dağlara, Türkiye Kürdistanı'na ve İran Kürdistanı'na sürülmesiyle sonuçlandı. İnsan Hakları kavramını dillerinden hiç eksik etmeyen emperyalist haydutlar ve onların yerli uşakları, işbirlikçi faşist diktatörlükler, bu dehşet tablosu karşısında seyirci olmakla yetindiler. Kuveyt Petrolleri için tüm dünyayı ayağa kaldıran emperyalist haydutlar, binlerce insanın kimyasal gazlarla katledilmesini, dilucuyla kınamakla yetindiler.

Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle başlayan 91 yılındaki "Körfez Krizi" ile sarsılan Saddam rejimi'ne karşı Kürtler yine harekete geçti. Saddam'ın hareket alanını daraltmak için KDP ve KYB'nin Kürt topraklarındaki ilerleyişlerine, ABD ve suç ortakları önce ses çıkarmadılar; tam aksine destek "sözü" verdiler ve kısmen de sundular. Ancak, KDP ve KYB'nin Irak'taki tüm Kürt toprakları üzerinde tam denetim kurmalarını isteyemezlerdi. Bu durumu iyi bilen ve doğru hesaplayan Saddam gericiliği, Kürtlere karşı yoğun bir saldırı başlattı. Kısacası, tarih yine tekerrür etti. Emperyalistler yine saldırılara seyirci kalıp kulaklarını tıkadılar. Ve bir milyondan fazla Kürt, yine dağlara ve başka topraklara sürgün edildiler.

Bugün yaşananlar da, esasta dünden farklı değildir. Daha doğrusu, dün bugünü yaratmıştır. Körfez Krizi'nden sonra KDP ve KYB tarafından diplomasi adı altında sürdürülen Washington-Bürüksel-Ankara-Tahran güzergahındaki "müzakereler"den ortaya çıkan en somut şey: BELİRSİZLİK! İradesi her yönüyle kırılmış aşiretçi-feodal önderlikler, kendi halkına her bakımdan yabancılaşmış olarak, emperyalistlerin ve TC gericiliğinin saflarında Kürt Ulusal Devrimci Hareketi'ne karşı savaşmayı kendilerine görev edinmiş durumdadılar.

Bu önderliklerin, bugün de Kürt halkı için onurlu bir pratik hat izlemeyecekleri açık. Yüzlerini, emperyalistlere ve bölge gerici devletlerine çeviren bu önderlikler; emperyalistlerin bölgedeki çıkarları doğrultusunda yaptıkları her hamlede aktif olarak yer almaya devam ediyorlar. Diğer bir ifadeyle, kendi topraklarında, "aktör" olma yerine "figüran"lık yapıyorlar. Dün emperyalist haydutların besleyip büyüttükleri Saddam diktatörlüğüyle, bölgesel çıkarlar açısından içine düştükleri anlaşmazlıklardan dolayı yaşanan Körfez Krizi'nde teretdütsüz olarak bu haydutların yanında yer aldılar. Oysa ABD ve diğer emperyalist haydutların amacı Ortadoğu'daki haritayı hemen değiştirip yeni bir (kukla da

olsa) Kürt devleti yaratmak değildi. Onların amacı, bölge petroleri üzerinde denetim kurmak ve çıkarlarını korumaktı. Kendilerinin yaratıkları canavar da, objektif olarak bu planlara zarar veriyordu. Dolayısıyla, canavarın zayıflatılması gerekiyordu. Bu iş için ilk akla gelenler de, Kürtler ve Şiiler'di. Kürtler ve Şiiler'in rolü sadece Saddam Diktatörlüğü'nü zayıflatmaktı. Bunu şimdi "özerk bölge" olarak bir "Kürt yönetimi" şeklinde oluşturdular, çıkarları gerekli kıldığı, kukla bir "Kürt devleti" kurdurmalarında mümkündür. ABD, şu aşamada Irak'ın kuzey ve güneyinde ne Şii ne de bir Kürt devletinin oluşumundan yana değil.

ABD ve suç ortaklarının şimdiki yaklaşımı, "Irak'ın toprak bütünlüğü"nü esas almak kaydıyla, Saddam'sız ama ona alternatif bir işbirlikçi iktidardır. Irak'a düzenlenen korsan saldırıların amacı da, Saddam'ın otoritesini zayıflatmak ve iç çelişkilerini daha da derinleştirerek, Saddam'a alternatif, bütünsellikli bir muhalefet yaratmaktır.

Çünkü; Irak'ta yeni bir Şii oluşum, İran'ın bölgedeki etkisinin gidecek artması demektir. Bu ABD'nin işine gelmez. Irak Kürdistanı'nda oluşacak "Bağımsız Kürt Devleti" projesi, sadece TC'yi değil, birçok bölge ülkesini rahatsız eder- etmektedir. Özellikle TC'nin ABD açısından bölgede üstlendiği rolünü de dikkate aldığımızda, böyle bir projenin hayata geçirilmesinde yatarsa; bu pekala ki imkansız değildir. Yani, "böl-parçala-yönet" politikasını hayata geçirebilirler. Bugün yaşanan "özerk"lik yarın "bağımsız devlet" biçimine geçirilmesine hizmet edebilir. Emperyalistlerin, özellikle ABD'nin, bölgesel çıkarları gereği bugün izledikleri taktik, Ortadoğu coğrafyasında 'Kürt Gerçeği'ni kabul lenmeyle birlikte, bağımsız devlet oluşumuna "hayır" diyerek karşı çıkma temelindedir. Bu nedenle de bölgedeki Kürtler'e, buldukları devletlerin sınırları içinde uzlaşmacı-teslimiyetçi "çözümler" öneriyorlar.

Elbetteki bu "çözüm" önerileri, her ülkenin durumuna, yani o ülke sınırları içinde bulunan Kürt parti ve örgütlerinin niteliğine göre değişmektedir. Emperyalist haydutların Irak Kürdistanı'ndaki KDP ve KYB'ye yükledikleri misyonu ve biçtikleri rolleri yukarıda izah ettik. İran'da yaşananlar da, özünde Irak'ta yaşananlardan farklı değildir. Emperyalistler için farklılık arzeden, Irak Kürdistanı'ndaki PKK gerçeğidir.

Kürt coğrafyasında ve bölgede yaşanan son gelişmeleri bu gerçek

ışığında ele alıp değerlendirmemiz gerekir. Özellikle “Körfez Krizi”yle birlikte bölgedeki askeri ve siyasi otoritesini giderek arttıran ABD; bölgedeki amaç ve hedefleri önünde engel olarak duran, diğer bir söylemle; mevcut durumuyla ABD’nin hareket alanını daraltan ya da stratejik hedefleri karşısında tehdit oluşturan her politik güç veya devlete şiddetle saldırmaktadır.

Kürtler’in yaşadığı tüm coğrafyada, bugün başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin baş hedefi PKK hareketidir. Çünkü PKK’nin, henüz ulusal-devrimci bir zeminde oluşu, tüm emperyalistlerin bölgesel çıkarları için bir tehdittir. Bölgedeki zengin petrol yatakları -bu zenginlik Ortadoğu ve Kafkaslara kadar uzanmaktadır. Emperyalistler için hayati öneme sahiptir. Emperyalistler için bu denli hayati öneme sahip bölgede, Ulusal-Devrimci zeminde olan bir hareketin gelişip güçlenmesinin, bölge halkları açısından nasıl bir anlam taşıyacağını çok iyi bilmekte ve görmektedirler. Irak Kürdistanı’nda PKK’nin gelişimini engellemek için ABD ve TC’nin, KDP ve KYB’ye sundukları destek, herkesçe bilinmektedir.

Emperyalistler ve onların işbirlikçi faşist diktatörlükleri, PKK’yi de KYB ve KDP gibi, iradesini kırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bunu başarmak, yani PKK’yi istedikleri rotaya getirmek için, Barzani ve Talabani’nin “uluslararası diplomasi” trafiğinde daha çok itibar sahibi olmasını sağladılar. Tıpkı Arafat gibi! Hatırlanacağı gibi Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesinin henüz emperyalistlerin denetimindeki uluslararası diplomasi koridorlarına taşınmadığı-taşınmadığı süreçlerde, Filistin hareketinin lideri olan Arafat, emperyalistler için bir terörist idi. Ortadoğu’daki ilerici ve devrimci mücadele-savaşım için ise bir esin kaynağıydı. Bu yüzden, her türlü karşı-devrimci yöntem ve araçlarla bu mücadelenin pasifize edilmesi, umudun umutsuzluğa dönüştürülmesi gerekiyordu. Emperyalistlerin hedefi de bu yönde oldu. Sonuç itibariyle, reformist önderlik sayesinde Filistin halkının iradesi belli ölçüde kırıldı. Can bedeli bir kavgayla kazanılan mevziler, değerler, diplomasi koridorlarında ve masabaşında etkisiz kılındı.

KDP ve KYB’ce izlenen süreç ise, Filistin örneğinin kötü bir kopyasıdır. Ve şimdi, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist haydutların PKK için de öngördükleri politika budur. Yani PKK’nin iradesini kırmak, onu istedikleri rotaya sokmak... Yıllardan beridir PKK’ye karşı

yürüttükleri tüm karşı-devrimci saldırılarının bir devamı olarak Suriye'ye uyguladıkları baskı sonucunda Avrupa'ya gitmek zorunda kalan PKK Genel Başkanı A.Öcalan'ın Kenya'da tutuklanıp Türkiye'ye getirilmesini de, öngörülen bu politikanın bir devamı olarak görmek gerekir.

Bu arada, bir noktanın altını önemle çizmekte ya da tarihsel bir süreci hatırlatmakta fayda vardır. Arafat, emperyalistler için (Arap halkları için anti-emperyalist bir niteliğe sahip olduğu süreçte) bir teröristti; bu nedenle de, uluslararası karşı-devrim güçleri'nin hedefiydi. Bırakalım bir zamanların haklı ve meşru bir savaşın temsilcisi Arafat'ı; emperyalistlerin yarattığı Saddam "canavar"ının, hangi nedenlerle olursa olsun, objektif olarak emperyalistlerin çıkarlarına dokunmuş olması bile, BM (Birleşmiş Milletler) şemsiyesi adı altında, başını AB emperyalizminin çektiği ve tüm emperyalistlerin onayladığı saldırıya maruz kalmasını kaçınılmaz kıldı. Yine Suriye ve İran, ABD ve A'lib (Avrupa Birliği) emperyalistlerin, RSE'nin bölgedeki etkinliğini zayıflatma ve kendi hakimiyetlerini kurma savaşımı nedeniyle, ABD ve AB Emperyalistleri tarafından "terörist devlet" ilan edilmekten ve ekonomik-siyasal ambar-goya maruz kalmaktan kurtulamamışlardı. Bugün hala Suriye ve İran'ın- RSE'nin tarihsel mirasını devralan Rus emperyalizmiyle güçlü ilişkileri vardır; ama son yıllarda Suriye'nin Fransız; İran'ın ise Alman emperyalizmi ile ilişkilerini geliştirmeleri; Almanya'nın ve Fransa'nın bölgesel çıkarlarıyla çelişmesi nedeniyle ABD'nin pervasızca saldırılarını belli ölçüde frenlemiştir. Bunda, İran'daki iç gelişmelerin de rolü olduğunu hemen belirtelim.

Tüm bunlara rağmen, Ortadoğu'daki mevcut dengelere baktığımızda, bölgedeki askeri ve siyasi otoritesini daha da arttırma arayışları içerisinde olan ve giderek te arttırılan ABD'nin sacayakları, TC ve İsrail devletleridir. Bu güçlerin dışında bölgeye ilişkin politikalarda, Ürdün, Mısır, Kuveyt, Suudi Arabistan devletleri de, ABD'nin çıkarlarıyla çakışır tarzda hareket etmektedirler. Bu devletler, Körfez Krizi'nde, emperyalist koalisyon güçlerine, gereken her türlü kolaylığı sağladılar. Ve bugün aynı güçler, ABD'nin Irak'a yönelik sürdürdüğü korsanca saldırılarına da destek sunmaktadırlar.

Ancak, şu gerçeği de asla gözden kaçırmamak gerekir: RSE'nin dağılmasıyla birlikte, NATO bloğu içerisinde ya da, RSE karşıtı blok içe-

risindeki çelişkiler de giderek artmaya başlamıştır. Ekonomik ve siyasal eksenli çıkar çatışması, Ortadoğu bölgesinde de, özellikle “Körfez Krizi” sonrası süreçte daha da derinleşti ve belirginleşti. Emperyalistler arası bu dalışta, ABD, Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere, Rusya ve Çin emperyalistleri, öncelikli olan dünya gerici güçleridir.

Mevcut bu tablonun varlığına rağmen, Ortadoğu bölgesinde her şey -ki bölgedeki en etkin güç olmasına rağmen- ABD'nin istediği doğrultuda gitmiyor. Söz konusu emperyalist ülkeler, genel çıkarlarını tehlikeye düşüren her türlü harekete karşı geçicide olsa birlikte hareket edebilirlerken, aralarındaki rekabetten dolayı sık sık karşı karşıya da geliyorlar. Dolayısıyla bölgedeki İran, Irak ve Suriye gibi ABD ile ilişkileri pürüzlü olan ülke devletleri, yukarıda saydığımız bazı emperyalist güçlerle ekonomik-siyasal ilişkilerini giderek daha da geliştirmektedirler. Nitekim, ABD'nin, Irak'a yönelik yoğunlaştırdığı son korsanca saldırılarına karşı Çin ve Rusya “cepheden” tavır alırlarken, İngiltere dışındaki diğer tüm emperyalist haydutlar, Rusya ve Çin kadar olmasa dahi, hoşnutsuzluklarını her fırsatta dile getirmektedirler.

Bu genel tablo içerisinde emperyalist güçlerin “Kürt Sorunu”na yönelik politikaları, bölgedeki çıkar ilişkilerine ve varolan Kürt parti ve örgütlerinin niteliklerine göre değişmektedir. Ama PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın bir komplo sonucu yakalanıp TC'ye teslim edilmesi gerçeğinde de görüldüğü gibi, tüm emperyalist haydutların PKK hareketine karşı yaklaşımlarında esasta bir farklılık sözkonusu değildir. Hepsinin hemfikir oldukları nokta; mevcut PKK'yi kabullenmemek ve henüz ulusal-devrimci bir zeminde olan PKK'nin hareket alanını daraltmak için, saldırı eksenli her türlü karşı-devrimci ittifakta birleşmektir. A. Öcalan'a yönelik yürütülen komplo da, bu bakımdan sözkonusu icraatlarının en son örneğidir. KDP ve KYB nezdindeki “Kürt Sorunu” meselesine yaklaşımdaki emperyalistler arası çelişki de, kimin bu güçler üzerinde daha hakim olacağı ve kimin bu güçleri kendi bölgesel çıkarları için yönlendireceği noktasında düğümleniyor. Ve bugün, bu güçlere yön veren de, ABD emperyalizmidir. Kısacası, ABD'li ve diğer emperyalist güçlere oranla bugün bölgede her yönüyle varlığını ve gücünü hissettiren ABD emperyalizmi ve onun bölgedeki sacayakları olan TC ve İsrail siyonizmi'dir. Bu güçler önümüzdeki süreçte, bölgedeki ağırlıklarını daha ciddi biçimde hissettireceklerdir.

Saddam diktatörlüğü varlığını koruduğu müddetçe, Barzani ve Talabani güçlerine, ABD'nin öngördüğü politika ve yüklediği misyona uygun olarak TC ve İsrail yardımlarını sürdürmeye devam edeceklerdir. Yine bu güçleri, PKK hareketine karşı kullanmayı da hiç bir zaman elden bırakmayacaklardır. Keza, "radikal İslam" a karşı "ılımlı İslam"; "Terörist saldırılara karşı mücadele" adı altında da Ortadoğu halklarına gözdağı verme amaçlı terörist saldırılarına devam edeceklerdir. TC'nin Irak Kürdistanı'na yönelik işgal hareketleri; İsrail'in Lübnan'daki Hizbullah'a ve Filistin'deki Arap halkına yönelik Faşist katliamcı saldırıları, ABD'nin Sudan, Irak vb. ülkelere yönelik katliamcı yıpratma saldırıları... Kısacası bütün bu gelişmeler, "Üçlü Haydut" ittifakının Ortadoğu'ya ilişkin önümüzdeki süreçte de "Nasıl bir politika izleyecekler?"i sorusuna verilen yanıtlar niteliğindedir. Bu bakımdan da, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, tüm ilerici insanlık ailesi, bu gerçeği görmeli ve bu gerçek ışığında güçlerini konumlandırıp savaşmak zorundadır.

Ortadoğu halkları; emperyalist haydutların sahte barış söylemlerine, "barış gücü" adı altında gerçekleştirdikleri askeri işgallere ve yığınaklara göz yumamaz ve sessiz kalmaz. Tam aksine, bunlara karşı mücadele etme ve savaşma gerekliliğine uygun davranmak zorundadır.

Dün, "barış ve ateşkes" tartışmalarının gündemde olduğu dönemde ifade ettiğimiz gerçekler, bugün için de aynı geçerliliğini tüm yakıcılığıyla korumaktadır.

"Böylesine karışık bir bölgede, gerçek anlamda barışı tesis etmenin yolu, ancak emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşmakla mümkün olur. Emperyalistlerin ve bölge gericilerinin barış söylemleri, aslında yapılan ve yapılacak olan yeni bir savaş çağrısıdır. Ortadoğu halkları bunu İran-İrak savaşı'nda, Filistin-İsrail çatışmasında, Lübnan gerçeğinde, Körfez Krizi sürecinde bütün çıplaklığıyla gördüler. Aynı filmleri bugün Kürt Coğrafyası'nda da izletmeye devam ediyorlar. Tüm bunlar bize, her fırsatta emperyalistlerin sahte barış söylemlerinin altında yatan gerçekleri açığa çıkartıp kitlelere anlatmamızı yine bu konuda çeşitli devrimci çevreler üzerinde yaratılan bilinç bulanıklığını gidermemizi emrediyor. Çünkü emperyalistler ve gericiler, gerçek barışın değil, haksız savaşların teminatıdır. Gerçek barış, emperyalist haydutlara ve tüm gericilere karşı tavizsiz ve amansız bir savaşla kazanılabilir ancak..." (Partizan Sayı 30. Sf 79-80)

SON SÜREÇ, PKK VE GÖREVLERİMİZ

A. Öcalan'ın, Suriye'den çıkarılıp Türkiye'ye kaçırılma operasyonunun, birbirini izleyen süreçler dizisinin bir sonucu olduğu; böyle bir sonucun ortaya çıkmasının mimarlığını da ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi'nin yaptığını; Yunanistan ve Kenya'nın, bu karşı devrimci operasyonda figüran olduklarını TC'nin ise, kaçırılan uçağı temin etme ve kamuoyuna yönelik sahte güç ve beceri gösterisi yapmaktan başka bir rol üstlenmediğini, bizim de vurgulamamızda fayda var. Zaten zaman ilerledikçe, egemenlerin kimi şarlatan sözcükleri de, bu gerçeğı itiraf ettiler-etmek zorunda kaldılar. Ve şimdi TC, başını ABD'nin çektiğı karşı-devrimci bir komplonun "zafer sarhoşluğunu" yaşıyor; ve içinden geçtikleri süreci de dikkate alarak karşı-devrimci saldırılarında daha da azgınlaşıyor.

PKK Genel Başkanı'nın Suriye'den çıkarılmasının hemen öncesinde başlatılan ve hala daha sürdürülen kapsamlı karşı-devrimci saldırıları irdelediğimizde; söz konusu komplonun önceden hazırlandığı ve adım adım da sonuca ulaşıldığı gerçeğini görürüz. TC Genel Kurmaylığının savaş tehditleriyle ve ABD emperyalizminin de tam destek vermesiyle Suriye'ye yönelik olarak yürütülen baskı politikası açıktır ki sözkonusu emperyalist komplonun ilk aşamasıdır. Önceden ana hatları belirlenen politikalar sonucu A.Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması ve sonrasında yürütülen karşı-devrimci saldırılar, uluslararası düzlemde de tehdit ve diplomatik tarzın ısrarlı bir şekilde sürdürülmesiyle boyutlandırılmıştır.

ABD öncülüğünde kurulan karşı-devrimci ittifakın ve yürütülen politikaların hedefi gayet açık ve net! Henüz ulusal-devrimci bir zeminde olan PKK hareketini tasfiye etmek. Ne var ki, bunun o kadar kolay olmayacağını, sözkonusu karşı-devrimci komplonun mimarları ve onun uşakları gayet iyi biliyorlar. Dahası, PKK'yi tasfiye etmekle "Kürt Sorunu"nun çözülemeyeceğı, bu sorunun daha farklı biçimlere bürünerek gündemdeki yerini koruyacağı gerçeğı başta Kürt mücadelelerinin asırlık geçmişi; ve en son olarak da, PKK önderliğinde yürütülen Ulusal Kurtuluş Savaşı, yarattığı etkileri ve açığa çıkardığı devrimci dinamikleri en somut ve en ikna edici pratiktir.

O halde yapılmak istenen nedir? Yapılmak istenen; uluslararası alanda etki gücü zayıflamış, diğeri bir söylemle devrimci iradesi esas olarak kırılmış, en geri taleplere "evet" demeye razı edilmiş bir PKK yarat-

maktır. Çünkü böyle bir PKK, en azından ABD emperyalizmi'nin ve İsrail siyonizmi'nin Ortadoğu planları için bir tehdit oluşturmaz. Ki daha yukarıda da belirttiğimiz gibi, henüz ulusal-devrimci kimliğini koruyan PKK salt ABD'nin değil, tüm emperyalistlerin bölgesel çıkarlarının önünde aşılması gereken bir engeldir. Emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını tehdit etmeyen bir PKK, Kürt coğrafyasının Ortadoğu'daki stratejik önemi de dikkate alındığında, **gerekli ve zorunlu** bir hale dahi gelebilir. Bu kesinlikle, ABD'nin "Kürt Sorunu"nun çözümüne ilişkin öngördüğü politikayla çelişmez; ki önümüzdeki süreçte ABD'nin politikasının esas olarak bu eksen üzerine oturacağını söyleyebiliriz.

Oysa bugünkü mevcut durumuyla reformizme dümen kırmış da olsa, yurtsever-devrimci yönünü henüz koruyan PKK, ABD'nin Ortadoğu ve Kafkaslar'daki stratejik çıkarlarının önünde ciddi ve güçlü bir tehdit unsurudur. Dolayısıyla da iradesinin kırılması gereken bir güçtür. ABD ve suç ortakları; PKK'nin iradesini kırmanın ilk adımı olarak, PKK önderliği'ni etkisiz hale getirmekle işe başladılar. ABD kaynaklarının, A. Öcalan'ın tutsak edilmesiyle beraber dünya kamuoyunda "nasıl yargılanmalı?" sorusunun tartışılmasıyla birlikte; "adil yargılama" ve direkt TC'ye yönelik olarak da "sağduyulu olma" çağrılarını, salt demagojik söylemler olarak ele almamak gerekir. Aynı zamanda öngördükleri politikalarla ilişkisi kurulmalıdır. Çünkü, TC'nin kalkışacağı aşırı çılgınlıkların, Kürt cephesinde yaratacağı-yaratabileceği büyük direnişler karşısında duyulan korkunun, bu yönlü taşınan kaygıların ifadesidir de.

Özellikle PKK Genel Başkanı'nın Roma'ya gitmesiyle birlikte, kamuoyunda ve daha çok da Kürt kamuoyunda; ABD dışındaki emperyalist haydutların "Kürt Sorunu"na ve PKK'ye dair değerlendirme ve öngördükleri emperyalist amaçlı politikalarda, ABD emperyalizmi ile çeliştiği yönündeki yanılığa dikkat çekmekte fayda var. Bu bakımdan, emperyalist haydutların bu sorun özgülünde benimsedikleri yaklaşımlar ve aldıkları tutumlar üzerinde biraz duralım. Başta Almanya ve Fransa olmak üzere, diğer bazı B.Avrupalı emperyalist güçler ile ABD emperyalizmi arasında, özellikle Ortadoğu ve Kafkasya olmak üzere kimi bölgelerde giriştikleri rekabet ve bunun zorunlu sonucu olarak da giderek daha da derinleşen çelişkilerinin varlığı, tartışılmaz bir gerçektir.

Doğaldır ki, emperyalistler arası söz konusu çatışma ve çelişkiler, "Kürt Sorunu"na yaklaşımda da kendini açığa vurmaktadır.

ABD, Irak Kürdistanı'ndaki KDP ve KYB üzerinde belli bir inisiyatif sağlamış durumdadır. Ancak PKK nezdinde böyle bir inisiyatifi henüz sözkonusu değildir. Peki şu süreçte ABD Emperyalistleri'nin böyle bir inisiyatifinden sözdebilir miyiz? Kesinlikle hayır! Emperyalistler, hegemonya savaşımı yürüttüğü bölgelerde, rakibini zayıflatan güçleri kollama-destekleme vb. yöntemlere başvurabilirken kendi çıkarlarını ve bir bütün olarak emperyalist sistemi tehdit eden güçleri diğer rakipleri karşısında kollama ve koruma siyasetini değil, tasfiye etme ve ortadan kaldırma siyaseti güder. Belli oranda ilişkiler geliştirme girişim ve çabaları da, bu güçler üzerinde denetim sağlama ya da hiç değilse uzun vadeli çıkarlarını kollama veya tesis etme amacıyla belli oranda yönlendirmeyi hedefler. Ki bu ilişkilerde de süreç kendi lehine gelişmiyorsa, pek çok yönetime başvurarak, bu güçleri kendi çıkarlarını tehdit etmeyecek seviyeye çekmeye çabalar. Ki bu gibi anti-emperyalist güçlere karşı emperyalizmin izlediği siyaset emperyalizmin içinde bulunduğu tarihsel koşullara ve güçler dengesine göre değişir. O halde, bütün bunlar ışığında, gerek emperyalizmin içinde bulunduğu koşullar, gerek güçler dengesi ve hepsinden de önemlisi PKK'nin hali hazırdaki anti-emperyalist devrimci niteliği; ABD ve AB'li emperyalist haydutların, ne "Kürt Sorunu"na ne de PKK Hareketi'ne karşı yaklaşımları noktasında özünde bir yaklaşım farklılığı içerisinde olmadıkları gerçeğinin altını çizmemiz gerekir. Fakat aynı zamanda AB'li emperyalistlerin PKK'yi kendi yaklaşımında bir noktaya çekme uğraşını da görmek gerekir. ABD ile AB arasındaki çelişkide PKK'yi yararlanabileceği bir güç konumuna getirmeye çalıştığı açıktır.

Diğer taraftan, A. Öcalan'a başta İtalya olmak üzere Avrupalı Emperyalist ülkelerin "Siyasi İltica Hakkı" tanımamalarını, salt ABD Emperyalizmi'nin tehdit ve baskısıyla açıklamaya çalışmakta eksik ve yetersizdir. Herşeyi "ABD'nin baskısı"yla açıklamaya kalkmak; öncelikle Leninist Emperyalizm Teorisi'ni; emperyalistler arası rekabeti, pazar savaşımı ve bu eksen üzerinde dünya savaşlarına kadar varabilen çatışmaları yadsımaktır. Elbetteki, en büyük emperyalist gücün, yürütülen uluslararası karşı-devrimci politikalarda daha büyük ve belirleyici bir ağırlığa sahip olacağı açıktır. Ama açık olan başka ve daha önemli bir gerçek de, bütün emperyalistlerin emperyalist amaçlar taşıdığı, karakterinin bu olduğu ve "Emperyalistler arası güçler dengesinin, eşitsiz geli-

şim yasasına bağılı olarak değişken olması”dır. Bu nedenle de, her şeyin bu emperyalist gücün-güçlerin söylemleri ve istemleri doğrultusunda olması düşünülemez. Bu yönlü değerlendirme ve yaklaşımlar özünde emperyalizm olgusunu kavramamaktır.

PKK Genel Başkanı A. Öcalan’ın İmralı Adası’na konulmasıyla birlikte, Egemen sınıflar, geçici de olsa elde ettikleri psikolojik üstünlüğü korumak için saldırılarını giderek yoğunlaştırdılar-yoğunlaştırıyorlar. Başta HADEP binaları olmak üzere, tüm demokratik kurumlara yönelik açık ve pervasız bir saldırı başlattılar. Onlarca HADEP üye ve yöneticisi tutuklandı. Bırakalım HADEP üye ve yöneticilerini, TC’ye hizmet etmekten başka bir kusuru olmayan Şeraffetin ELÇİ’nin DKP’si dahi kapatıldı. Bu örnek bile, yakın gelecekte egemen sınıfların “Kürt Sorunu”na karşı nasıl bir yaklaşım içerisinde olacaklarının somut bir örneğidir. Yine medyanın PKK Genel Başkanı’na yönelik yürüttüğü karalama kampanyası da, ırkçılığın ve hakim ulus şovenizminin, yaşadığımız coğrafyada ulaştığı boyutun bir göstergesidir; A. Öcalan’ı nasıl bir yargılama beklediğinin de somut bir mesajıdır.

TC, bu yargılama süreciyle birlikte, A.Öcalan şahsında Ulusal Devrimci savaşı mahkum etmeye, olayın siyasal boyutunu ve mücadelenin haklılığını her fırsatta karartmaya çalışacaktır. Sorun o bildik “terörist” “dış güçlerin kışkırtması” vb. demagojileriyle geçiştirilmeye çalışılacaktır. Bugüne kadar yapılan budur. Bu konuda özellikle çatışmalarda ölen askerlerin ailelerini kışkırtarak, içte ve dışta gerici kamuoyumu harekete geçirmeye; TC’nin çilgınlıkları karşısında yükselen tepkileri törpülemeye çalışacaktır. Tüm bu saldırılar, yurtsever-devrimci PKK’nin iradesini kırma, yaşadığımız coğrafyada ilerici, devrimci ve sosyalizm adına hareket eden-etmeye çalışan tüm güçleri tasfiye etmeye endeksli politikaların bir devamıdır.

PKK Genel Başkanı’nın tutsak edilmesiyle birlikte geliştirilen protesto ve tepkilere karşı TC’nin uyguladığı şiddet politikası bugün, sistemi hedefleyen her harekete karşı tereddütsüz olarak uygulanmaktadır. Başta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olmak üzere, hiç bir etkinliğin devrimci bir zemendi kutlanılmasına-anılmasına fırsat tanımamaktadır. Aynı durum 21 Mart Newroz için de geçerlidir. 21 Mart Newroz Bayramı’nda estirilen devlet terörünün çapı ve boyutu her yönüyle ortadadır. 1 Mayıs’ı da salonlara hapsetmek istemelerine karşın engelleyememiş-

tir, kitleler alanlarda coşkuyla kutlamıştır.

TC, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın yargılama süreci boyunca Kürt cephesi ve diğer devrimci güçler cephesinde ortaya konulabilecek tepkileri asgari düzeye indirmek, özellikle Kürt illerinde, A. Öcalan'ı sahiplenme temelinde ortaya çıkabilecek Serhıldanlar'ı engellemek için, tüm bölgede sıkıyönetimi aratmayacak tarzda sürdürülen karşı-devrimci saldırılar tüm hızıyla devam etmektedir. Hiç şüphesiz saldırının boyutu ve çapı, gösterilecek tepkilere göre değişebilir. Ancak geçici de olsa, edinilen bu psikolojik üstünlüğü korumak ve devrimci mücadeleyi geriletip sekteye uğratmak için egemenlerin her zamandan daha çok karşı-devrimci terör seçeneğinde ısrar edecekleri gerçeğini bir an olsa dahi unutmamak gerekir.

Tüm bu uluslararası karşı-devrimci saldırılara rağmen, PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın tutsak edilmesiyle birlikte, başta Avrupa olmak üzere, Kürdistan'ın diğer parçalarında gösterilen kitlesel anlamda tepkiler ve yapılan protesto gösterileri; Ulusal Devrimci Hareket'in yürüttüğü savaşımının, genel olarak Kürt halkının üzerinde yarattığı Ulusal Uyanış'ın somut bir ifadesidir. Kuşkusuz, başta Kürt illeri olmak üzere bazı büyük kentlerde gösterilen yaygın tepkileri de unutmamak gerekir. İstenilen düzeyde kitlesel olmasa dahi, tepkilerin yaygın olması çok önemli ve anlamlıdır. Yine onlarca yurtsever militan bedenini isyan ateşine dönüştürdü, dönüştürmeye de devam ediyor.

Emperyalistlerin, sorunların çözücüsü değil, yaratıcısı olduğu; "Siyasal çözüm" ya da "diplomatik/demokratik çözüm" vb. dediklerinin esasta çözümsüzlük olduğu noktasında ortaya koyduğumuz görüşler, bugün de geçerliliğini korumaktadır. Daha doğrusu Roma Süreci ile başlayan ve A. Öcalan'ın İmralı'ya getirilmesiyle noktalanmış ve yeni bir aşamaya geçen süreci bütünlüklü bir tarzda irdelersek bu gerçeği daha iyi görebiliriz. Diğer bir ifadeyle, **PKK Genel Başkanı'nın Avrupa'ya gidişi ve İmralı'ya getirilişi sadece bir sonuçtur. Esas neden, PKK hareketinin Emperyalizmin niteliği ve bölgeye ilişkin amaç ve politikalarını yeteri kadar bilince çıkarmamasıdır. Tarihsel tecrübelere belli ölçüde sırtını dönmesidir. Emperyalistler arasında-ki(özellikle ABD ve AB) çelişkilerden yararlanma noktasında derin bir subjektifizme düşmesidir.**

Kısacası, ideolojik anlamdaki netsizlik, anti-emperyalist bilinçteki

bulanıklık ortaya ağır bir sonuç çıkarttı. Bu sonuçlar üzerinde yalnız PKK değil, tüm ilerici ve devrimci güçlerin de ciddi olarak düşünmesi gerekir. Her türlü tepkisel ve duygusal yaklaşımdan kaçınılarak, bedeli ağır olan bu sürecin bilimsel ve objektif tarzda sorgulanması herkes için bir görev ve zorunluluktur. Yazımızın başında genel anlamda Kürt tarihi'nde yaşanan çeşitli süreçlere yeniden vurgu yapmamızın, hatırlatmalarda bulunmamızın esas amacı ve nedeni de budur.

Gelinen aşamada, PKK'nin öngördüğü "Siyasal Çözüm" politikasının hayata geçirilmesinin yolu dahi bu karşı-devrimci saldırılara karşı radikal bir tarzda (özellikle gerilla cephesinde) mücadelenin boyutlandırılmasından geçmektedir. Tek yolu budur. Nitekim, PKK MK'sı tarafından yapılan açıklamalar da bu eksenlidir. Hiç kuşku yok ki, bu da tüm devrim cephesi için sevindirici bir gelişmedir. Ancak sorun bundan da öteye, emperyalizme kökten ve uzlaşmazca tavır alışıyla ilgilidir. PKK'nin doğru rotaya oturması ancak bununla mümkün olacaktır.

Görevlerimize gelince: PKK Genel Başkanı'nın tutsak edilmesiyle birlikte, egemenler cephesinden başlatılan topyekün saldırılar karşısındaki duruşlar ve duruşumuz, süreci ne ölçüde algılayıp algılamadığımızın ve önümüzdeki süreçte sınıf savaşımına ne ölçüde hazırlandığımızın da somut bir işaretidir. Çünkü, doğru sonuçlar, objektif tahlillerin ve can bedeli yürütülen mücadelelerin ürünüdür. Eğer süreci doğru algılayıp önümüze sürece denk düşen somut görevler koymuşsak; az bir güce sahip olsak dahi ortaya doğru sonuçlar çıkartacağımız muhakkaktır. Ancak süreç kavranılmamışsa, söylemle pratik uygunluk arzetmiyorsa, nicel anlamda sahip olunan gücün pek bir pratik değeri de yoktur-olamaz.

Bugün süreç bize, A. Öcalan şahsında başta Kürt halkına olmak üzere, komünistlere, ilerici ve devrimci güçlere karşı başlatılan çok yönlü saldırılara karşı gücümüzün olduğu her alanda karşı durup, Kürt halkıyla dayanışma içinde olmayı dayatıyor.

Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin haklı mücadelesine destek sunmak ırkçı ve şoven saldırılara karşı en geniş birliktelikler yaratmak; her devrimci çıkışa gücümüz oranında katılmak, destek olmak, bizim bugün güncel görevlerimizden biridir.

TC'nin, A. Öcalan'ı tutsak etmesiyle birlikte geçici de olsa elde ettiği taktik üstünlüğü, devrimci kitle ve askeri eylemlerle boşa çıkarmak için enerjimizi sonuna kadar kullanmalıyız. Son kitle eylemleri, fedai

eylemleri, ki özellikle Çankırı Valisi'ne yönelik gerçekleştirilen saldırı eylemi, bir ölçüde TC'nin psikolojik balonunu patlatan eylemlerdir. Ama şunu unutmamalym ki, TC bu psikolojik üstünlüğü sonuna kadar korumaya çalışacaktır. Seçim sonrası oluşturulmak üzere olan hükümete bu yönlü görevlerin yükleneceği bir sır değildir. Dolayısıyla, gerilla savaşını daha da büyütmenin imkanlarını zorlayıp, adımlarımızı daha da hızlandırmalıyız.

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın yargılanması sürecinde, enternasyonalist alanda, merkezini Maoist Güçler'in oluşturacağı, "Kürt Halkıyla Dayanışma" niteliğinde ortak pratik eylemlilikler örgütlenebilir. Özellikle başını ABD'nin çektiği Uluslararası Emperyalist Güçlerin, karşı-devrimci saldırılarına karşı, anti-emperyalist mücadele eksenli geniş kapsalı ve katılımlı "basın açıklamaları", "protesto yürüyüşü" ve "işgal eylemleri" gündemleştirilebilir.

Sonuç olarak, Proletarya Partisi'nin tüm güçleri, buldukları her alanda, başta Ulusal Devrimci Hareket'e olmak üzere, tüm ilerici ve devrimci güçlere yönelik geliştirilen her saldırıya karşı tavır almalı ve gelişen eylemlere aktif olarak katılmalıdır. Devrimci dayanışma ve dostluğun gerekliliğini ve sorumluluğunu en üst düzeyde yerine getirmelidir. Tüm devrimciler olarak getirmeliyiz. Bu bizim için, vazgeçilmez ve ertelenemez bir görevdir.

“Türk Solu” safsatası milliyetçi bakış açısının bir aymazıdır

“Türk Solu” kavramı, burjuva milliyetçiliğin, kendi milliyetçi bakış açısı üzerinde şekillenen ve salt milliyeti görebilen tümden, burjuva/şoven bir özde gündeme sürülmüştür. Tek bir ifadesi, Türk milliyetinden olan veya sadece onun olan “SOL”u vurgulamakta; toprak, devlet vs. gibi, esası proletaryanın mücadele alanı ve proletaryanın esas kendisine dayanarak yapacağı hareket noktasını da kesinlikle dışlıyor olmakla birlikte, varolan nesnelligi hiç mi hiç ifade eder durumda değildir.

Kavramlar gerçek anlam ve içerikleriyle ele alındığında, her kavramın yerli yerine oturtulması bir sorun oluşturmazken, maddi gerçekliği bilimsel bir analize tabi tutabilme beceri ve yeteneğini gösteremediği gibi, Marksist felsefi dünya görüşü ile bezenemeyen bir gelişim, ne kadar da yırtınsa sorunlar doğru olarak açamayacak ve kavramları, gerçekliğine denk düşmeyen biçimde, kendisi için istediği gibi kullanmayı alışkanlık haline getirecektir.

Her kavramın esas içeriğini bilme işi, Marksist bir bakış açısını gerektirirken, burjuvazinin temel karakterinin özelliği ve “herşey benim” anlayışının yol göstericiliği, her kavramı gerçek özünden kopararak, ona istediği, düşündüğü, görmek istediği giysileri giydirmekten geri durmaz. Gerçekliği olduğu gibi yansıtma becerisi gösteremeyen burjuvazinin durumu, “dibe batarken saman çöplerine sarılmak”tan başka birşey değildir. Marksizmin temel ilkeleri, üzerinde hiç de tartışma gerektirmeyen açıklığa sahip olup, her parçada alacağı özgünlük bu temel esaslar üzerinde şekillenip, gelişir ve bütüne tabi olur.

Günümüzde özelde burjuva ulusal milliyetçiliğin kavranması, dağarcığında besleyip büyüttüğü ve hiç de gerçek özünü vermeyen ve esası milliyetçiliğin, Marksizm’den uzak ama ona geriden ilişmeye çalışan ‘93 sonrası, özellikle de Öcalan’ın yakalanması sürecinde, bundan da fersah fersah uzaklaşmaya çalışan dar, ilkel bakış açısı üzerinde şekillenen, alabildiğine ciddiyetsiz ve savrulan ideolojik çürümüşlüğüne uyarlamaya çalışarak içini boşaltmaktadır. Bu vesileyle güçlü milliyetçi orjinine dayalı esası ile sınıf farklılıklarını görmezden gelen, salt “ulus” ve kimlik idealleri ile burjuvazinin özel mülküne

dayalı istem ve talepleriyle alabildiğine hayasızca, enternasyonalizme, salt savaşın boyutunu ve öne çıkan pratik anlamını kullanarak saldırıya geçiyor, geçtiği kadar da, yine kendisini en iyi enternasyonalist ilan etmekten geri durmuyor. Bugünkü savaşın boyutu, çeşitli yanılırları, özellikle küçük-burjuvazinin “güce tapma” yapısı içinde arttırıyor, “dize gelmek” görünüyorsa da, esasen savaşın niçin verildiği sorusunu biraz irdeleme zahmeti gösteren herkes, bu çürük özün üzerinde şekillenen görelî radikal, devrimci savaşım durumunu kolayca yorumlayabilir/kavrayabilir. Reformlar için devrimci savaşım nasıl ki mümkünse ve hiçbir biçimde nasıl ki devrimci savaşım, reformlar, “anayasal” çözümlerin reddi değilse, ilkel burjuva milliyetçiliğin dağarcığındaki özün harcını oluşturan sahiplenme, pazar üzerindeki rekabet bu başkaldırı içinde her daim güçlü bir yan uzlaşma yanı taşırken, bugün milliyetçiliğin, “enternasyonalizm” anlayışını gösterdiği açıktır. Uzlaşma, eşittir enternasyonalizm olsa gerek. Oysa enternasyonalizm burjuva egemenlerin uzlaşması değil, çeşitli milliyetlerden proletaryanın, ülke, toprak, milliyet, din vs. tüm yargıların bağılısı olmadan, ortak çıkar -sınıf çıkarı- birliğidir.

Kavramlarla oynama burjuvazinin karakteristik bir özelliği durumunda iken, ondan doğru bir yaklaşım takınmasını/takınabileceğini düşünmekle birlikte, kafaları karıştıran ve onun milliyetçiliğin ilkel ağuları ile bezenmiş ideolojik yapısıyla başta kendi kitlelerini yanıltma durumunda olan bu dar ve ne dediği belirsiz yaklaşımları teşhir etmek, gerçek özüyle ortaya koymak, MLM’lerin görevi olduğu konusundan hareketle, günümüzde ağızlarında sakız gibi çiğnenen, çiğnedikçe de sınıf kardeşliğini, halk kardeşliğini yaratan güçlü bağları koparan, çeşitli tonlarda ilkelliği anti-bilimsel düşünce silsilesi ve esasta burjuva milliyetçi açmazının bir yansıması olan “TÜRK SOLU” kavramını irdeleme gereği duyuyoruz.

Burjuva milliyetçiliğin aymazlığı, komünist etki ve dönüşüm zemini dışında bar bar bağırırken, herkesi istediği türden bir içerikle düşünmesi, görmek istediğini karşısındakine yüklemesi de bu aymazlığın doğurduğu sonuçtur.

“Türk Solu” kavramı, burjuva milliyetçiliğin, kendi milliyetçi bakış açısı üzerinde şekillenen ve salt milliyeti görebilen tümünden burjuva/şoven bir özde gündeme sürülmüştür. Tek bir ifadesi, Türk milliyetinden olan veya sadece onun olan “SOL”u vurgulamakta; toprak, devlet vs. gibi, esası proletaryanın mücadele alanı ve proletaryanın esas kendisine dayanarak yapacağı hareket noktasını da kesinlikle dışlıyor olmakla birlikte, varo-

lan nesnelliği hiç mi hiç ifade eder durumda değildir.

Türk kavramı ile Türkiye kavramı birbirinden içerik olarak nitelik farklılığı taşır. Türk sadece bir milliyeti veya o milliyetten olanı ifade ederken, Türkiye, “emperyalistler tarafından belirlenmiş, -komünistler açısından bu belirleme meşru olarak görülmesi de- bugün somut bir olgu olan ve bir devlet otoritesi altında bulunan bir devlet sınırını ifade eder. **“Proletaryanın orijini milliyet değil, sınıf esası üzerine kuruludur. Milliyetler şeklinde bölünmeler, belirgin çitler çekme proletaryanın menfaatlerine denk olan değildir.** Proletarya, savaşımında belli bir devleti kendisine temel olarak alır.” Leninist ilke dahilinde, her sömürücü devlet otoritesinin parçalanması ve o egemenlik altında ezilen tüm ilerici, devrimci, sınıfların ve çeşitli ulus veya milliyetten halkların, özgürleşmesi sorunu olarak meseleyi ele alır. Ve bu bağlamda bir devlet otoritesi altında varolan toplumsal temel çelişmeleri, tespit ederek, hangisinin hangisini çözeceği noktasından hareketle baş çelişmeyi belirler ve o hedef üzerinde mücadelesini yoğunlaştırır. Proletaryanın esas sorunu sınıfsal çıkar ve tasarrufuna dayalı, dünya proletaryasının sorunu olup, hiçbir dönem daha geri mevzileri buna tercih etmez. Bir devlet otoritesi ve egemen cephenin bulunduğu her özgülde, gerek sosyal, gerekse ulusal mücadelenin ucu bu egemenliğe yönelmek zorundadır. Ortak düşman ve aynı hedef içinde, proletaryanın ülküsü, tüm sınıfdaşları ve yakın uzak tüm müttefikleriyle birleşebilmek, onu kendi önderliği altında hedefe ulaştırabilmektir.

Bugün Türkiye özgülündeki durum bu genel belirlemelerden farklı bir özgülük taşımadığı gibi, “Türk Solu” tabiri tümüyle ayakları havada, burjuva milliyetçi fosilleşmenin bir yansımasından başka bir şey olmadığı da açıktır. Şöyle ki; sömürüye dayalı bir devlet sınırları içinde farklı birçok ulusun varlığının mümkün olduğu her durumda, bu devlet otoritesini parçalama ve siyasi iktidar mücadelesi verme uğraşında olan proletarya, devlet otoritesi altında her milliyet ve ulustan sınıfdaşlarının birliğini, MLM olmanın temel koşulu gereği savunmaktadır.

Türk, Kürt uluslarına ve çeşitli milliyetlere mensup proletarya, esas sınıfsal istem ve taleplerle egemen devlet otoritesini yıkmaya giriştiğinde, mücadelesini bu devlet sınırları içinde herhangi bir ulus topraklarında başlatabileceği ve ona uygun bir yönelim içine girebileceği gibi, her ulus veya milliyetten proleterlerin esas istemi birliği zayıflatma değil, pekiştirme olduğu ve bunun temel koşulu olarak da ezen ulus proleterlerinin ezilen ulusun özgürlüğü ve Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı'nı (ayrılıp ayrı

devlet kurma hakkı) özgürce kullanması yönünde tavır koyarken, ezilen ulus proleterlerinin tavrı ise sürekli birlikte devrim yönünde olmak zorundadır. Bununla birlikte, **proletarya hiçbir zaman milliyet esasına dayalı bir isimlendirmeyi tercih etmeyecek, esas alacağı, devlet sınırları ve o devletin hükmettiği alanın tümüdür ve bunun varolan ifadesidir.**

Yani, Türkiye bugün bu ifadenin kendisidir. “**Türkiye Solu**” terimi, aynı zamanda içinde Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Ermeni, Arap milliyetlerinden, tüm kesimi ifade etmekte iken, “**Türk Solu**” bunu salt Türk milliyetinden olan “solu” ifade eder ki bu tümüyle bugün Öncünün ve birçok devrimci yapılanmanın varolan nesnelliği ile bağdaşır durum da değildir. Türk veya Kürt solu ifadeleri, burjuva milliyetçi/şoven anlayışların bezenişini sergileyen bir fosilleşmeden başka bir şeyi ifade etmez. Kürt ve Türk halkının ortak mücadelesini örgütleme yerine, her Kürt olanın, sadece Kürtlüğü etrafında şekillenme, salt burjuva ulusal istemler içinde olmayı isteyen, sınıfsal bakış açısından, her milliyetten proleterlerin sınıf kardeşliği anlayışından uzak, burjuvazinin, enternasyonal proletaryanın temel enternasyonalist ilkelerini iğdiş ederek, içinde bulunduğu aymazlığı sergilemektedir.

Bir yapılanmanın siyasi durumunu ve niteliğini ortaya koyabilmek için, onun siyasi düşüncelerini, siyasi hedeflerini, ittifak politikalarını irdelemek ve onun teorik siyasi hedef ve belirlemelerine denk düşen veya düşmeyen pratiğini sorgulayarak sonuca gidilebilir. Bu durumda yapılanmanın adı, her ne kadar siyasi hattı, hedefleri yanında tali ve biçimsel bir yanı oluştururken, bunun aynı zamanda hareketin siyasi niteliğine denk, onu yansıtan olması gerekir. Bunu bilimsel olarak ortaya koymak bir zorunluluk arzeder. **Türkiye terimi o sınırları içerisinde çok çeşitli milliyetlerden oluşan bütünü ifade eder. Ve bu durumda Türkiye örgütü olmak bu çeşitli milliyetlerden oluşan tüm ezilenlerin örgütü, öncüsü olmak demektir.** Bu nesnel ve bilimsel doğruyu büyük bir ham kabalıklıkla es geçerek, halka ona hiç de öyle olmayan, siyasi hattı ve genel niteliği açıkça sergilenen bir örgüte salt bir milliyetten ezilenlerin temsilcisiymiş görüntüsü vermek “burjuvazinin batarken saman çöplerine sarılması”ndan başka bir şey olabilir mi?

Türkiye örgütü olmak demek, elbette ki hiçbir biçimde Türkiye devlet sınırları içerisinde varolan çeşitli ulus farklılıkları ve varlıklarını, çeşitli milliyetlerden oluşumunu reddetmek demek değildir. Türkiye proletaryasından söz edildiğinde, bugün Türkiye sınırları içerisinde yaşayan her mil-

liyetten proletarya kastedilmektedir. Bu durumda hiçbir şekilde bu ifade Türk proletaryası olarak geçmez. Bundan ancak derin bir alıklık örneği sergileyenler böyle bir anlam çıkarmaya çalışırlar? Türkiye devlet sınırları dahilinde bugün Türkiye Kürdistanı diye bir olgunun varlığı komünistlerin 1970'lerde ortaya koyduğu bir durumdu. Ve bugün T.Kürdistanı topraklarında ve diğer alanlarda yükselen mücadelesi bağrında ağırlığı-Kürtler'den oluşan proleterleri taşımaktayken ve esas mücadele alanları bu topraklar iken, bu neden Kürt proleterleri veya Kürt örgütü olarak lanse edilmiyor da salt örgütün isminde yeralan Türkiye belirlemesi -ki bu yanlış değildir- biçimsel görüntüsüne yaslanarak bu örgüt bir çırpıda Türk örgütü oluveriyor. Oysa Kürt örgütü olabilmesi için daha büyük nedenleri var. Birincisi bünyesinin büyük bir çoğunluğu Kürt kökenlidir, ikincisi, esas mücadele alanı Türkiye Kürdistanı'dır ve Kürt sorununa en doğru ve tutarlı yaklaşımı sergileyendir. Ama bütün bunlara rağmen "Kürdistan"ın tek sahibi Kürt burjuvazisidir" anlayışı, kendisinin varlığından başka hiçbir şeye tahammül edemez. "Herşey benim" der. Burjuva milliyetçiliğinin kendisi için kazanım olarak alabileceği ve bu türden kavramları istediği biçimde yakıştırmayı esas alarak, sınıf farklılıkları ve ezen-ezilen ilişkisi bağlamında çeşitli ulus proleterlerini yönlendirme yerine Kürt halkını Türk halkıyla diğer çeşitli milliyetlerden halkla karşı karşıya getirmek olduğu ve bunun sonuçta burjuvazinin sınıf niteliğinin ve güçlü sahiplenme istemlerinin yönlendirdiği aynı sınıfdaşları karşı karşıya getirmek olduğu ortadadır. Kürt ulusunun ulusal ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkının en teminatlı savunucusu ancak halkların proletarya önderliğindeki birliği olduğu ilkesi MLM'lerin temel hareket noktasıdır. Bunun uygulanabilirliği ancak varolan egemen devlet otoritesinin parçalanmasıyla olanaklı olduğu ve bu süreçte ulusal sorunun proletaryanın siyasi iktidar mücadelesinden ayrı ele alınamayacağı, proletaryanın kendi bayrağı onun savaş cephesinde ezilen halkların mücadelesiyle birleşerek ilerler. Salt Kürt veya salt Türkler adına yola çıkan hangi siyaset olursa olsun -tek devlet otoritesinin tek ezen ezilen ilişkisinin bulunduğu özgülde burjuva milliyetçi/şoven ideolojik şekillenmesinin bir yansımasından başka birşey değildir. Proletaryanın ve ezilen halkların ortak mücadele birliğini savunmak demek, elbette her özgül ve parçadaki halkın özgüllüğünü dikkate almama, ona uygun özel politikalar belirlememe olmadığı gibi, ezilen ulusun halkına güven verebilme de, çok daha bir özenle geliştirilecek özgün siyasete bağlıdır.

Burjuva milliyetçiliğinin “Türk Solu” kavramında diletmesi ve onu Türk-Kürt ve bu özgülde varolan her milliyetten proletaryanın ortak mücadelesini savunmama noktasından hareket ederek tek devlet sınırlarının bugünkü somut durumunu kendi mücadele alanı olarak bölüp her yapılanmaya yakıştırması, salt Türkler’in solcuları olarak ilan etmesi, onun kendisini T.Kürdistanı’nın tek sahibi olarak görmesi ve bunu çeşitli kereler direkt ve dolaylı ilan edişiyile, T.Kürdistanı toprakları üzerinde yükselen her sınıfsal hareketi dışlama, onun Kürt yoksul köylülüğü ve işçileri arasında değer bulmasını engelleme amacı gütmektedir. Bu amaç, burjuvazinin halka rağmen halk adına kendisini herşey gören ve Türkiye Kürdistanı’nın “tek sahibi” olduğunu ilan ederek dışındaki örgütlere yaşam hakkı tanımamasıdır.

“Türk solu, Kürdistan’da misafirdir” türünden söylemler de esasta burjuva milliyetçiliği “herşeyin sahibi benim” anlayışının varlığından başka birşey değildir. Ulus ve halk adına, onun ulusal ve demokratik talepleri için yola çıktığını iddia edenlerin halk demokrasisinden ne kadar uzak olduğunu gösteren bu tavır, burjuvazinin sınıfsal ayrımını gündeme getiren ve uzun vadede onun varlığını tehdit eden sınıfsal mücadelenin önüne geçme amacı gütmektedir.

Burjuva milliyetçiler ve herkes çok iyi bilir ki, Türkiye bugün Türkiye Kürdistanı’nı da içinde taşıyan egemen burjuvazinin Misak-ı Milli sınırları dediği ve emperyalistlerin Lozan ile Kürdistan’ı bölerek ve yok sayarak kurdukları TC devleti ve onun toprak sınırlarıdır. Ve bu sınırlarda egemen devlet otoritesi Kürt-Türk ve çeşitli milliyetlerden halk üzerinde faşist devlet otoritesidir. Kürt halkı ve proleterlerinin, Türk proleterleri ve halkı ile birlikte ortak hedefe yönelmeleri MLM olmanın temelidir. Bu böyle, MLM olmanın kıstası iken, kendi dışında gelişen burjuva demokratik devrimci hareketlerin varlığını tanımakla birlikte onun sınıf kardeşliğini dinamitleyen, sınıfdaşları milliyetçilik temelinde karşı-karşıya koyan ve sürekli bunu geliştirmeye çalışan yönüne karşı gelişen gerekli mücadeleyi de yürütür/yürütmelidir. Bu durumda hareketin adının “Türkiye” deyimiyle söyleniyor olması, esasen mücadele alanlarını belirleyen devlet sınırlarını ifade ederken, Kürdistan’ın varlığını yadsımaz. Ancak, mücadele eksenine sadece Kürtler için bir savaşı koyan, siyasal hedeflerini ve mücadelesinin esasını bu doğrultuda yönlendiren bir yapılanma Kürt solu olur ya da her isteyen hiçbir nesnelliğe dayanmayan, bilimsel analiz ve ayrıştırma- dan uzak tarzda istediğine istediğini yakıştırması ancak diyalektik bir yön-

temden uzak burjuvazinin işi olabilir. Siyasal mücadeleye salt Türkler için içerik yüklemek koşullarımız içerisinde ezen ulus şovenizmi iken; salt Kürtler için bir mücadele de ezilen ulus milliyetçiliğinden başka birşey olmadığı gibi, Kürt veya Türk kavramının, hiçbir sınıfsal ayırım yapmadan, egemen ve egemen olmayan bütünü kapsayan şekilde kullanılması da ancak burjuva bakış açısının dağarcığında mevcut olmandır. Kendisini “Kürt solu” ilan edip, Kürt ulusu ve halkı adına tek siyasetçi olarak kendisini herşeyin sahibi olarak görmesi, halk demokrasisinin temel koşulu olan halkın devrimci otoriteler arasında tercihine tahammül edemeyen burjuva milliyetçiliğinin “Türk Solu” kavramını piyasaya sürüp, ona sıkı sıkıya tutunmasındaki esas öz de, kendisi dışında hiç kimseyi Kürt sorununun muhatabı ve çözümleyicisi olarak görmediği gibi, hiçbir biçimde Kürt halkının yarattığı değerleri başkalarıyla paylaşamamasıdır. Oysa ki, bu değerlerin yaratıcıları aynı zamanda bugün Kürt işçileri ve köylüleri ve tüm ulus ve milliyetlerden proletaryanın sınıfsal varlığına dayanan öncünün gerçekliği olduğu gibi, “Türk Solu” yakıştırmasıyla, Kürt milliyetçiliğinin güçlü dayanaklarını yaratmaya ve zaten bu çerçevede şekillendirdiği kitleleri sınıfsal bakış açısından, sınıf çıkarları için mücadeleden men etmeyi amaç edinmektedir.

Sonuç olarak söylenmesi gereken, “Türk Solu” kavramının Öncüye ve ayrı örgütlenme gerekliliği üzerine kurulu olmayan diğer devrimci örgütlere yakıştırılması, kavramların içeriğini boşaltan anti-bilimsel bir yaklaşımı içermektedir. Türkiye kavramı, Türk-Kürt ve çeşitli milliyetlerden ezen ve ezilenleri kapsarken, farklı ulusların varlığını yadsımaz. Ve proletaryanın kendisine hareket noktası olarak alacağı da, tek devlet otoritesi altında yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden proletaryanın ortak mücadelesidir. Tersini düşünüldüğü zaman, Kürdistan partisi şeklinde ifadelendirilen bir yapılanmanın da, Türkiye Kürdistanının da varolan çeşitli milliyetlerden (Arap, Türk, Azeri vb.) halkı dışladığı anlamı çıkmaz mı? Elbette ki Türkiye kavramını kullanan yapılanmalara yakıştırılan şey orada diğerini de aynı içerikte belirler. Sorun görmek istediğini değil, varolan gerçekliği görmek olmalıdır. Ya da aksi, bir aymazlık örneği olmaktan öteye gidemez.

Hükümet krizleri ve gerçekler

Türk egemen sınıfları bugün dehşet verici bir krizin içindedir ve bu süreklilik arz etmektedir. Ekonomik alt yapıdan gelen bu kriz, siyasal kriz ile tamlanmakta ve en yukarıda ise hükümet krizi ile dışa vurmaktadır. Hükümet krizinin kendisi basit bir iktidar çelişmesi ya da koalisyon ortaklarının anlaşmazlığından gelen bir durum değildir. Tam tersine emperyalist patentli Türk sömürücü politikalarında tam bir uyum ve mutabakata sahip ortakların tahrip olmuş ekonomide, siyasette, toplum yaşamında ve sınıf mücadelesinde düşükleri acz vardır. Politikalarının yaşama geçirilmesinde doğan tıkanmadır ve bu egemenlerin hükümetme krizidir.

Faşist diktatörlüğün ekonomik, mali, politik ve askeri olarak derin bir krizde oluşuna tanıklık ediyor coğrafyamız. Daha tam bir ifadeyle; son birkaç yıldır sistemleşip süreklilik kazanan kriz, içinden geçtiğimiz süreçte zirveye ulaşmış bulunuyor. Sistem bugün büyük bir çöküntüyü yaşıyor. Her yanıyla dev bir çöküntü bu. Kendilerinin ifadeleriyle ekonomik-mali bakımdan devlet çökmüş durumdadır. Komprador, feodal sistem kendini yeniden üretmiyor. Onun asalak karakteri ve bağımlı yapısı, kendi dinamikleriyle kendini yeniden üretmesine zaten olanak vermiyor. Zira bu dinamikler son derece cılız ve kötü bir durumdadır. Emperyalizmin beslemesi olduğundan dolayı kaderini efendileri belirler. Bunun anlamı; uşaklık görevlerini eksiksiz olarak yerine getirmesi demektir.

İyi bir uşaklığın temelinde, emperyalist sermaye yatırımlarının tam güvencelenmesi, ona her türlü hukuki fiili kolaylığın sağlanması ve emperyalizme ait borçların zamanında ve düzenli ödenmesi yatmaktadır. Bu görevler yerine eksiksiz getirildiğinde, uşak devlet emperyalist sermayenin tam güvencesi altında olur. Bu ise yeni sermaye yatırımları demektir. Sıkışıklığında yeni kredi ve desteklerin sunulması ve yeni borçların verilmesi demektir. Emperyalizme böylesine kölece bir bağlılık, giderek daha fazla borçlanmanın, borçların faizlerini ödemedi bile büyük bir açmaza girmenin temelini oluşturmaktadır. Yüksek borç yükü altında kıvranan bağımlı ekonomik sistem, uşaklık yükümlülüklerinin gereği olarak, yine yüksek düzeyde iç borçlanmaya başvurmakta-

dır. Komprador feodal iktisadın asalak karakteri gereği alınan borç, sermayeyi, üretken ekonomik faaliyette yeniden üretmediği ve bunu daha çok üretken olmayan alanda kullandığı için ki -çoğu zaman borçların ve faizlerin ödenmesinde kullanılır yeni borçlar- iç borçlanma bir zorunluluktur. Yüksek faizli hazine bonoları, tahvil, hisse senetleri vs. türünden kâğıtları satarak kaynak yaratır egemenler. Bu ise enflasyonun sürekli yükseklerde tutulması demektir.

Diğer yandan, efendilere olan yükümlülükler, ülkenin öz kaynaklarını talan etmeyi zorunlu kılmaktadır. Yerli paranın değeri, emperyalist paradan sürekli azalan oranda geriletilerek ihracat yapmak suretiyle döviz girdisi sağlanmaya çalışılır. Bunun anlamı ülkenin neyi varsa yok fiyatına satılması, dizginsiz bir biçimde talan edilmesidir. Yerli olan, ulusal olan her şeyin emperyalizme peşkeş çekilmesidir. Sanayi ve tarımsal ulusal iktisadın uşaklık nedeniyle mahvedilmesidir.

Tüm bu olgular, egemenlerin ekonomik ve buna bağlı olarak mali bir kriz içinde olma nedenidir. Kısacası kriz, bağımlı ekonomik yapının içsel durumunun, yapısal karakterinin sonucudur. Krize endeksli iktisadi yapı görece soluklandığı kısa süreçler dışında sık sık tıkanmakta, gözlemleri kapanmakla yüzyüze gelmektedir.

Ülkemizdeki krizin bugünkü durumunu belirleyen şey, yukarda değindiğimiz sistemin kendisini en üst noktada tahribatla ifadelendirmesidir. Bu tahribatın boyutunu yüz milyar doları aşan iç ve dış borç toplamından (80 milyar dolar dolayında dış borç, üç katrilyona yakın iç borç) ve her yıl ödenen on milyar dolarlık savaş diyetinde çıkarmak kolay olacaktır. İç ve dış borç miktarındaki yüksek seviye olsun, ödenen savaş diyeti olsun egemen sınıfların artık seçenek dışı zorunlu oldukları olgulardır. Özellikle '96'lı yıllarda birkaç misline yükselen bu borçlanma düzeyi, artık son üç yılda gördüğümüz derin ekonomik krizin varlığını ve onun artık süreklilik kazanan bir kriz, kronik bir buhran haline gelmesini belirleyen olgudur.

Öte taraftan emperyalizmin son yıllardaki artan krizi de Yeni Dünya Düzeni (YDD) ve bu krizi aşmanın emperyalist politikalarının adıdır. Ülkemizdeki krizin sistemli oluşu da önemli bir etkidir. Zira krize giren emperyalist devletler, alacakları konusunda daha aç gözlü davranarak, her türlü hoşgörüyü dışlayan bir gaddarlıkla yaklaşmakta borçlu uşağına. Kredi ve yardımları uşağın borcuna olan sadıklığında görmek-

te, vade uzatmaya gitmemekte, yeni yatırımlara girmemekte ve borç ödenmesindeki çeşitli aksamalar halincede ağır yaptırımlara başvurmak-
tadır.

Faşist sistemin bu devasa boyuttaki krizi, aynı zamanda siyasi krizin de temelini oluşturmaktadır. Zira iktisadi krizin hafifletilmesi ve atlatılması ciddi siyasi hamleleri gerektirmekte, bu noktada ciddi programlar, stratejiler oluşturmayı ve bunlara hayat vermeyi dayatmaktadır. Emperyalist reçetelerle ve YDD patentli olarak uygulanması zorunlu olan bir dizi ekonomik, siyasi önlemleri içermek zorundadır. 1994 5 Nisan Kararları ve şu sıralar açılan yeni ekonomik paket böylesi nitelikteki istikrar politikalarıdır. Her ikisinin de ortak noktası hazine kaynaklarının pazarlanarak, özelleştirmelerle tahvil, senet vb. satıp borçlanarak, iç borç ve vergileri arttırarak büyük kaynaklar yaratma çabasıdır. Bu aynı zamanda, emekçi sınıflara karşı dizginsiz bir terör politikasıyla yürütülmek zorundadır. Hedeflenen program; özelleştirme, işsizleştirme, taşeronlaştırma, sendikasız ve örgütsüz bırakma, kazanılmış sosyal ve ekonomik hakların gaspedilmesi, yüksek oranlı zamlar, sıfır zamlı sözleşmeler, ücretlerin dondurulması vb. gibi saldırıları içermektedir. Bu daha fazla katliam, daha fazla şiddet, ceza, faili meçhul, kaybetme, daha fazla yakma, sürgün, göç ettirme, konduları yerle bir etme, daha fazla zindan, daha fazla zulüm, işkence demektir. Suskun bir toplumda yürüyecektir çünkü bu program. Muhalefetin diri ve canlı olduğu, geniş dinamiklerin aktif karşı duruşunun bulunduğu ve ekonomik de olsa örgütlü olduğu bir toplumda uygulamak zordur bunları. Bunu bilen egemenler topyekün saldırıyla devrimci demokratik muhalefeti ezip, yolu düzeltmek istemektedir. İstikrara giden yol izledikleri bu yol olacaktır. Ekonomik ve siyasi baskı programlarının özü işte budur.

Ekonomik krizin doğurduğu politik kriz, (egemenlerin deyimiyle siyasal istikrarsızlık) ifadesini hedeflenen ve öngörülen politikaların yaşama geçirilmesinde zorlanmasında, bu noktada tıkanıklık yaşanmasında, kitleleri bu yeni politikalarla yönetmede başarısız kalınmasında, bu noktada istikrarlı, sonuç verici ve kalıcı adımların atılamamasında bulmaktadır. Egemenlerin bu basiretsizliğinde, kitlelerin düzenden ve onun sömürücü politikalarından duyduğu nefret, özellikle işsizleştirmeye ve özelleştirmeye karşı geliştirilen direnişler, sosyal hakların gaspedilmesine karşı gelişen hareket, paralı eğitime karşı gelişen devrimci- demokra-

tik kitlesel muhalefet, sendikalara sahip çıkma bilinci ve onları sosyal-ekonomik haklarını koruma yönünde harekete geçmeye zorlamaları belirleyici olmuştur.

Nitekim son zamanlarda SSK'nın tasfiyesine, zorunlu tasarrufların gaspına, mezarda emekliliğe vb. uygulamalara karşı gelişen işçi ve memur eylemlerinin çığ gibi gelişmesi, egemenleri politikalarını uygulama noktasında hayli zorlamıştır ve bu süreç politikalarda tıkanmayı beraberinde getirmektedir.

Egemenlerin politik krizini derinleştiren, onları acz içinde bırakarak siyasi bazda hırpalayan, politikalarını uygulamada önlerini kesen olgulardan biri de cezaevlerinde gelişen Mayıs-Temmuz genel direnişi ve esasta Ölüm Orucu eylemidir. Komünist ve devrimci tutsakların öncülüğünü yaptığı ve tüm toplumu sarsarak belli ölçüde yaygınlaşıp genelleşen, birçok kesimi ve devrimci-demokratik muhalefeti harekete geçiren direniş, egemenleri büyük bir yenilgiye uğratmış ve dizginsiz topyekün saldırılarında onları temkinli olmaya, daha büyük hesaplar yapmaya zorlamıştır. Siyasal krizin derin yaşandığı ve tüm güçleriyle topyekün yüklendiği bir süreçte aldığı bu yenilgi, egemenleri daha fazla umutsuzluğa, daha fazla krize sürüklemiştir.

Son yıllarda sistemleştiğini belirttiğimiz ekonomik krizin en açık görüntülerinden birisi de hükümet krizleridir.

Sömürücü siyasetin tıkanıp kendini yeniden üretmediği, üretilen politikaların ve yapılan planların hayata geçirilemediği -ki bu siyasal krizin kendisidir- yerde aynı zamanda hükümet krizi bulunur. Bu kriz egemenler adına siyasete, devlete, onun kurumlarına hükmeden erkin icrada düştüğü aczin ifadesidir. Ülkemizin son yıllarını belirleyen ve süreklilik kazanan ekonomik ve siyasi kriz, aynı zamanda hükümet krizlerini de belirlemektedir.

Emperyalist devletlerin, uluslararası mali sermaye kurumlarının, komprador feodal sınıfların ve işbirlikçi tekellerin politikalarının icrası için kurulan hükümetler, bunların hayat bulması ve ciddi adımlarla başarılar kazanma noktasında tıkanmış durumdadır. Halkın düzenden ve onun partilerinden duyduğu tiksintinin ve mesafeli güvensiz duruşunun ortaya çıkardığı meclis tablosuyla oluşturulan son yıllardaki zorunlu koalisyon iktidarlari, ciddi bir basiretsizlik sergilemekte, icra niteliği ve çapıyla egemenlere güven verememektedirler. Kitlelerin gözünde teşhir ol-

muşlukları, yolsuzlukları, yiyicilikleri, örtülü dalavereleri, entrika ve komplolarla dolu pratikleri, onları halkın gözünden iyice düşürmüş ve adeta iktidarsızlığa mahkum ederek birbirlerine düşürmüştür. Bu durumu aynı zamanda gerçek iktidar sahipleri olan büyük sermayedarlar, tekeller ve emperyalist kuruluşlar da kaygıyla izlemektedirler. Öyle ki daha bir-iki ay öncesinde destek sunulan bir hükümet eleştirilmekte, ultimatoma verilmekte ve uyarılmaktadır. Sabancı'nın TÜSİAD'ın, Koç'un, Genel Kurmay'ın REFAHYOL'a verdikleri uyarı ve ultimatoma bunun en açık örnekleridir. Nasıl olmasın ki! 50 milyar dolara yakın bir özelleştirme programı olmasına karşın, bunun yalnızca %10'luk bir kısmını gerçekleştirebilen (bu ise üç yılda başarılabilmiş ve hazineye ciddi bir gelir aktarılamamıştır.) Bakanları, bürokratları ve tüm kadrolarıyla tepeden tırnağa kirliliğin hamuru ile yoğrulmuş, bu yönleriyle halkın gözünde beş para etmeyen bir hükümet, sahiplerine güven verebilir mi?

Son genel direnişle yenilgiye uğrayan ve saldırı programını dizginlemek zorunda kalan devlet, saldırılarına yeniden hız vermeye başlamıştır. Önümüzdeki süreçte bu saldırılar daha da yoğunlaşacaktır. "İller Yasası" ile simgeleşen saldırıların kapsamı ve boyutu alabildiğine büyüktür. Sistemin krizinin hafifletilmesi böylesi bir baskı ve zorun sonuç vermesine bağlıdır çünkü. İktisaden kendisini tüketiş sınırına getiren sistem, kendini yenilemek ve canlandırmak için daha fazla sömürüye, daha fazla baskıya, daha fazla teröre, daha fazla hak gaspına, katliamlara kısıtlama ve yasaklamalara, kısacası sindirilmiş ve susturulmuş, direniş göstermeyen örgütsüz ve her türlü uygulama altında yönetilmeyi kabul eden bir topluma ve yığınlara ihtiyaç duymaktadır. Böyle bir toplumda her türlü sosyal ve siyasal politikalar hayat bulacak ve sistemin krizi emekçilerin sırtında atlatılmaya çalışılacaktır.

Bugün yaşanan hükümet krizinin altında yatan olgular bunlardır. Egemenler sorunu laiklik-şeriat çatışmasının getirdiği bir hükümet bunalımı olarak gösterip büyük bir sahtekârlığa başvurmaktadır. Bu sahtekârlığın amacı da daha fazla şiddet ve baskı ihtiyacının ortaya serilen böylesi yapay bir gündemle meşrulaştırılması ve emekçi yığınların bilinçlerini yanlış yönlendirilerek, sorunun özünü görmelerini engellemek ve faşist şiddeti onlara kabullendirmek istemleridir. Daha önce yaşanan "bayrak krizi" ile ortaya çıkan ırkçı-şovenist histeri, asker cenazelerindeki milliyetçi-faşist kabarışın zirveye çıkarılması, son Afrika gezisinde ve

sonrası çıkartılan fırtınalar da böylesi hedefler için kullanılan ve manip- lasyonu (bilinç yönlendirmesi) içeren kampanyalardı. Kısacası tıkanan sistem, gözeneklerinden oksijen solumak istiyor ve bu iş için yanıtılmış bilinçlerle yönlendirilmiş, sömürücü sistemi meşru gören bir topluma ih- tiyaç duyuyor. Bilinci şovenizmle, milliyetçilikle ulusal onurla, laiklikle vs.. demagojilerle zehirlenen yığınlara uygulanacak olan dizginsiz terör böylece meşrulaştırılacaktır.

Bu bağlamda, bugünkü hükümet krizinin niteliği şeriatçı-laik ikile- miyle değil, sistemin genel ve süreklileşmiş politik ve ekonomik kriziyle belirlenmektedir. Yaratılan sahte ikilemlerle oluşturulan yapay gündem- ler, yalnızca sorunun temelini gizlemek için çıkarılan abartılı yalan fırtı- nalardır. Egemenlerin politik güçsüzlüğünü ve çaresizliğini bağlamaya çalıştıkları küçük ayrıntılardır bunlar.

Zira, ülkedeki temel ekonomik-siyasi politikalara ilişkin tam bir gö- rüş birliği mevcuttur koalisyon ortakları arasında. Bu doğrultuda oluşturu- lan ekonomik ve politik baskı programı, hükümet ortağı iki partinin de efendilerine karşı büyük bir bağlılıkla uygulamaya çalıştıkları, bu konu- da birbirleriyle yarıştıkları ortak temeli oluşturmaktadırlar. Zaten Re- fah'ın iktidarda olması da bu noktada egemenlerin ve emperyalist güçle- rin ikna olmasının bir sonucudur. İller Yasası, özelleştirme, sosyal hakla- ra yönelik saldırılar, "terörle mücadele" tedbirleri, haksız savaş politika- ları, korucu-özel tim ve kontrgerillaya ilişkin politikalar vs. bunların hepsinde tam bir mutabakat vardır. Özellikle Refah Partisi muhalefette iken kullandığı demagojik ajitasyonun tersine iktidar olduktan sonra gerçek yüzünü ortaya koyarak ne denli has bir uşak olduğunu ve efendi- lerinin sınıf çıkarları için nasıl canla-başla çalıştığını ortaya koymuştur. OHAL ve ÇEKİÇ GÜÇ yasalarına ilişkin eski demagojilerinin yerine geçirilen gerçek öz, demokratik adımlar ve insan hakları savunuculuğu- nun pratikte hiçbir dönemki kadar kıyaslanmayacak saldırı ve katliam- larla gerçek niteliğini bulması bunun örnekleridir. Cezaevlerindeki katli- amlar ve yaşatılan vahşetin boyutu REFAH'ın gerçek niteliğinin açıkça ortaya çıkmasıdır.

Dış politikaya ilişkin de hükümette temel bir farklılık bulunmuyor. Avrupa ve Gümrük Birliğine dair eski söylemlerin anti-ABD'ci söylem- lerin ve İsrail karşıtı görünümün yerini, bugün pratikte onlara tam bir uşaklık bağlılığı ve uyumlu bir işbirliği almış bulunuyor. Zaten emper-

yalızmin onayından geçerek iktidar olmasının temelinde bu konudaki güven yatıyor. Son Afrika gezisinde ortaya çıkan tablo, Refah'ın muhalefette iken tutturduğu söylemin, iktidara gelmesinden sonra tam tersine dönmesinin kendi içinde yarattığı fırtınayı dindirme çabasından gelmektedir. Eski söylemleriyle çelişen pratiği ve söylemleri Refah içinde çatlaklara ve kaynamalara yol açmıştır. Dipten gelen ve kaynakayan muhalefeti dizginlemek ve kontrol altına almak, Refah'ı zaman zaman böylesi pratiklere ve eskiyi çağrıştıran söylemlere götürecektir. Ama bu olgu onun niteliğinin, egemen sınıfların uyumlu bir parçası oluşunun dışında bir durum arzemez/erzetmiyor. Refaha karşı, onun istisnai aykırı çıkış ve tutumlarına karşı gelişen tepkiler tamamen sistemin bunalımının, kangrenleşen/kronikleşen krizinin tepkileridir. Daha önce koyduğumuz gibi faşist terörü ve haksız savaşı meşrulaştırma çabasının tepkileridir bunlar.

Yıpranan ve çözümsüzleşen egemenler, siyasetini uygulamada yetenek göstermeyen iktidarların yerine daha dinamik ve daha az yıpranmış güçlerini geçirerek soluklanmak istemektedir. Zaten Refahyol kurulduğu andan itibaren kitlelerin meşru görmediği bir oluşumu teşkil ediyordu ve egemenlerin bu çözümü seçeneksiz oluşlarının sonucuydu. Ne var ki onların istediği türden taze güçlere sahip değiller. Ve bu durum korkunç bir kaosa yol açmakta, onları kıvrandırmaktadır. Önlerindeki en yakın çözüm olarak görünen ANASOL artı YOL formülü ise temelden bir yenilenmeyi ifade etmiyor. Böylesi bir çözüm yalnızca çok kısa süreli bir manipulasyonun ve meşrutiyet arayışının yanıtı olabilir. Buna rağmen çaresizliğe saplanmış egemenlerin, böylesi kısa vadeli bir çözümle tıkanan siyaset gözeneklerini biraz olsun açmayı hedeflemesi ihtimal dışı da görünmüyor.

Uzun vadede ise yeni bir seçim oyunuyla ortaya çıkaracağı güçlerin etkili bir iktidarını arzuluyor egemenler. İçinden geçtiğimiz dönemdeki tüm hesaplar ittifak arayışları, yeni hükümet senaryoları vb. bunların hepsi egemenlerin güçlü bir iktidar yaratma hesaplarıyla belirlenecektir. Merkez sağ ve soldaki yeni oluşum ve ittifaklar, birleştirme senaryoları vs. hep bu hesabın sonuçlarıdır.

Toparlarsak; Türk egemen sınıfları bugün dehşet verici bir krizin içindedir ve bu süreklilik arzetmektedir. Ekonomik alt yapıdan gelen bu kriz, siyasal kriz ile tamlanmakta ve en yukarıda ise hükümet krizi ile

dışa vurmaktadır. Hükümet krizinin kendisi basit bir iktidar çelişmesi ya da koalisyon ortaklarının anlaşmazlığından gelen bir durum değildir. Tam tersine emperyalist patentli Türk sömürücü politikalarında tam bir uyum ve mutabakata sahip ortakların tahrip olmuş ekonomide, siyasette, toplum yaşamında ve sınıf mücadelesinde düştükleri acz vardır. Politikalarının yaşama geçirilmesinde doğan tıkanmadır ve bu egemenlerin hükmetme krizidir. Geçştirilmesi, ekonomik, sosyal, politik baskı programının tam olarak uygulanmasına bağlıdır. Egemenlerin başka hiçbir çözümü yoktur. Yaratılan sahte ikilemler, yapay gündemler, ara rejim ve darbe tehditleri tam da bu baskı programlarının meşruluk kazanmasının demagojik temelleridir.

Ülkemizin emekçi halklarının ve devrimci proletaryasının krizin, devrimci ve kökten çözümünde anahtar rolü bilinmekteyken içinde bulunulan örgütsüzlük, dağınıklık ve herşeyden önemlisi politikasızlık bu misyonun yerine gelmesini engellemektedir. Başta komünistler olmak üzere, tüm devrimci-demokratik dinamikler, tüm hücrelerine kadar ko-kuşmuş olan bu sömürü düzeninin ömrünü uzatan, nesnel olarak ona kan veren sözkonusu tıkanıklıklarını çözümlenmekle yükümlüdürler. Unutulmamalıdır ki; eğer **devrimci tarzda aşma imkânları yaratılmıyorsa**, egemen sınıfların geçştiremeyeceği hiçbir kriz, aşamayacağı hiçbir bunalım yoktur!

Partili olmak

Proletarya Partisi'nde yer alan birey artık yalnızca kendisi değildir, kolektifin bir parçasıdır. Yaşamıyla, olumlu olumsuz yanlarıyla, alışkanlıklarıyla kendisinden kilometrelerce ötedeki yoldaşının bir parçası onun etkileyeni, ondan etkilenendir. Devrim bir ipek halının dokunuşunda olduğu gibi binlerce ilmeğin sistemli bir biçimde bir araya getirilmesine benzetilebilir. Nasıl ki ipek halının dokunuşunda ilmeklerin bir tanesinin dahi bozuk olması, ilmeklerden kimisinin küçük kimisinin büyük, ya da gevşek dokunması halıyı bozacaksa ve dayanıksız kılacaksa devrim mücadelesinde de böyledir.

Egemenler arası dalaşın boyutlandığı, kitlelerin sisteme olan güvenleri noktasında ciddi sıkıntıların yaşandığı bir süreçten geçmekteyiz. Objektif koşullardaki bu olgunluğa rağmen devrimci-komünist öncü cephede ise bu objektif durumun karşısında özellikle şehirlerde oldukça geri bir duruş sergilenmekte. Böylesine olgun koşulları devrimi ilerletmek noktasında kazanımlar halinde somut dönüşümlere uğratamamak, üzerinde ciddi düşünülmesi gereken bir durum ve sınıf mücadelesine karşı bir sorumluluktur. Devrim cephesi içerisinde ise bu noktada esasta kendisini sorumlu hissetmesi gerekenler ise Proletarya Partisi (PP)'nin militanlarıdır. Çünkü esasta ideolojik, politik, örgütsel konumlanışıyla bu olanakları değerlendirip doğru kanallara akıtacak olan PP'dir, onun militanlarıdır. PP'nin yüklendiği sorumluluğa uygun bir pratik seyir izleyebilmesi, bir kolektif mekanizma olan PP'yi oluşturan organ ve tek tek bireylerin ideolojik-politik-örgütsel dönüşümü de olanaklıdır. O halde PP'nin militanları olarak kendi duruşumuzu yeniden yeniden sorgulamak, eksikliklerimizi, olumsuzluklarımızı, bizi karşı-devrim cephesi karşısında güçlü kılan yanlarımızı görmek, bu yanlarımızı bir sıçrama tahtası olarak kullanıp olumsuzluklarımızı gidererek birey olarak kendimizi, dolayısıyla PP'yi daha nitelikli hale getirip sürece daha doğru bir biçimde müdahale edebilmek için bir zorunluluktur.

Yazımızın başlığı olan Partili olmak kavramını ele alırken temel hareket noktamız bu ciddiyet üzerinden olmalı. Bu yüzden de oldukça kapsamlı ve ayrıntılı olan bu sorunun yazımızda yalnızca birkaç yanına değineceğiz.

PP, yaşamın kendisine müdahale, onun akışının zorlanması, yaşamı devrim cephesi lehine değiştirip dönüştürmenin kendisidir. Somutlanmış en üst kolektif iradedir.

Ve kolektif bir aygıt olan PP, organların, kurumların ve tek tek bireylerin oluşturduğu bir bütündür. O halde genel olarak PP'ye yüklediğimiz misyon aynı zamanda PP'yi oluşturan organ, kurum ve tek tek bireylerde somutlanmaktadır diyebiliriz. PP'nin sınıf mücadelesine sağlıklı bir biçimde müdahale edebilmesi bireyin kolektifin bir parçası olduğunu kavraması, kolektivizmin P'nin, her bireyine, her hücresine, her çalışma alanına indirilmesiyle olacaktır. Yani P'yi oluşturan bireyler bunu kavradığı ölçüde olacaktır. Devrimin ancak kolektif bir mekanizma, kolektif bir çaba, kolektif emekle olacağı gerçeği bizi bu bilinçle hareket etme gerçeği ve zorunluluğuyla karşı karşıya bırakır. PP'nin hedefi kolektif emeğin, kolektif tüketimin, kolektif paylaşımın kısacası kolektif yaşamın olduğu bir toplumsal sistem yaratmak olduğuna göre bu hedefe ulaşabilmenin temel koşulu da bu günden kolektivizmi kavramamız, onu yaşam biçimi haline getirmemizle mümkündür.

Bireyin ihtiyaçları, yönelimi, sorumluluklarıyla P'nin ihtiyaçları, yönelimi, sorumlulukları arasında bağ kurabilmek, **kendine özgü zorunluluklar listesi değil de P'ye göre bir zorunluluklar listesi ortaya çıkarmak gerekir.** Ancak o zaman ihtiyaçlarımız ortaklaşır, aynı hedefe gitmek kolaylaşır. Ortak ideolojik-politik-örgütsel-ahlaki vb. şekilleniş de böyle kazanılır. Birbirinden uzakta, farklı çalışma alanlarında olsa dahi aynı düşünüş, aynı ruh hali, aynı coşkuyu gösteren bir davranış bütünlüğüne böyle ulaşabiliriz. PP'nin ideolojik, politik, pratik yönelimleri doğrultusunda harcadığımız çaba kolektifin bir parçası olup olmadığımızı, ya da kolektivizmi kendi bilincimizde içselleştirip içselleştiremediğimizin bir göstergesi olacaktır. Kısacası PP'de yer alan her organ, kurum ve birey yaşama karşı kendisini PP'nin sorumlu hissettiği gibi sorumlu hissetmelidir. Görev ve sorumluluklarımızın bilincine varabilmemizin ön koşuldur bu. Kendisini böylesine sorumlu, duyarlı hissetmeli, eski toplumla yeni toplumun bu büyük kavgasında tüm örgütlü bireylere muazzam görevler düştüğünü ve yaratılmak istenen bu muazzam dönüşümünde ancak bireyin kendisinin bu büyük kavgaya içerisinde neyi ifade ettiğini anlaması, buna göre kendisini donatması olacağını bilmesi gerekir.

Proletarya Partisi'nde yer alan birey artık yalnızca kendisi değildir, kolektifin bir parçasıdır. Yaşamıyla, olumlu olumsuz yanlarıyla, alışkanlıklarıyla kendisinden kilometrelerce ötedeki yoldaşının bir parçası onun etkileyeni, ondan etkilenendir. Devrim bir ipek halının dokunuşunda olduğu gibi binlerce ilmeğin sistemli bir biçimde bir araya

getirilmesine benzetilebilir. Nasıl ki ipek halının dokunuşunda ilmeklerin bir tanesinin dahi bozuk olması, ilmeklerden kimisinin küçük kimisinin büyük, ya da gevşek dokunması halıyı bozacaksa ve dayanıksız kılacaksa devrim mücadelesinde de böyledir. Yapılmayan, eksik bırakılan, baştan savma yapılan her görev, kendisini P'nin önüne koyduğu yönelime göre donatmayan her birey, devrim mücadelesini şu veya bu oranda bozduğunu, engellediğini görebilmelidir. Buradaki temel mantığı bir örnekle açabiliriz. İşkencede düşmana bilgi sunmak, düşman karşısında devrimi savunamamak gibi olumsuz bir duruma düştüğümüzde buradaki duruşumuzun boyutu oranında örgüte zarar vermiş ve o ölçüde düşmana yaklaşmış, devrimden uzaklaşmış oluruz. Bu duruma düşen birey bu durumdan oldukça fazla rahatsızlık duyar, yoldaşlarının karşısında kendisini ezik hisseder. Bu bilinen bir gerçektir. Peki sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği görevleri yerine getirmiyorsak, kendimizi, yoldaşlarımızı ilerletme çabası göstermiyorsak bunun nasıl bir açıklaması olabilir. Bu P'ye, devrim karşı bir sorumsuzluk, bir yozlaşma, çürüme değil midir? Birbirinden uzak gibi görülse de ikisi de aslında benzer durumlardır. Bu yüzden de Partide yer alan birey bu sorumluluğu hissetmeli, buna uygun kendisine misyon biçmelidir. Nedir bu misyon? **Ben Partide örgütlü bir birey olarak P'nin hedefine ulaşması için kendimi, yoldaşlarımı, P'nin ideolojik, politik, pratik yönelimleri doğrultusunda geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcayacağım.** Bunun için kendime güvenmem, önüme hedef koyup ona ulaşmaya çalışmam, aldığım işi bitirmem, söylediklerimi yaşama uygulamam, yoktan var edebilme becerisini gösterebilmem, iddia sahibi olmam gerekir. Bizlerin Partide örgütlü birey olarak kendimize biçtiğimiz misyon budur. Yoksa iddiasız, hedefsiz, görev ve sorumluluklarının bilincinde olmayan dolayısıyla da bu çerçevede kendisini bir yere oturtmayan bir birey kendisini nasıl sınıf mücadelesine aktif bir biçimde katabilir? Böyle bir kişilik sürekli bekleyen, isteyen, yönlendirilmeden kendinden birşey katmayan, yaratmayan, kolektif gelişime katkısı olamayan ve sıradan bir insandan esas farkı yalnızca bedenen PP'de yer almasıdır. Yani birey bedenen P'de yer almıştır ama bilinç olarak P'li olmanın bilincine ulaşamamıştır.

Yürüyüşümüzü günbegün nitelikli hale getirerek sürdürmek, ancak kendimizi günbegün zaaflarımızdan, bizi burjuvaziye bağlayan yanlarımızdan arındırarak, yenileyerek, düşmana olduğu kadar kendi içimizdeki burjuvaziye karşı da büyük bir sınıf kını duymakla olanaklıdır. Reformiz-

min, legal tasfiyeciliğin iyice hortlatıldığı bir süreçte illegal örgütlenmeyi, illegal KP'yi savunmak, ideolojik bilinç bulanıklığının ayyuka çıktığı bir süreçte MLM'yi kavramak ve ısrarlıca savunmak, silahlı mücadele yürüten örgütlere hem egemenler cephesinden hem de reformist-revizyonist cepheden yoğun bir saldırının olduğu bir süreçte silahlı mücadelede ısrarlı olmak, Partili olmanın bilincinde olmanın göstergelerindedir. Bu yüzden içerisinde yer aldığımız süreci ve bu sürecin bizlere yüklediği temel görevleri doğru tesbit edebilmek, doğru sonuçlar çıkarabilmek için kendimizi sürekli ileriye taşıyacak biçimde ideolojik-politik olarak donatmamız gerekir.

Bunun olmazsa olmaz yanlarından bir tanesi ise teorik yanımızı geliştirmektir. Uluslararası ve ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinin bizlere önümüzü açmada, ufukumuzu genişletmede, yaşananları daha doğru bir tarzda değerlendirebilmede sayısız yarar sağlayacak olan bu zengin mirası okumak, öğrenmek ve bu noktalardaki yanlış bakış açılarını mahkum etmek gerekir. Geçmişten öğrenmek ne kimilerinin sandığı gibi dogmatizm, ne statükoculuk ne de bugünün sorunlarının çözümünü salt geçmişte aramak, geçmişe saplanıp kalmaktır. Ya da çok söylenen biçimiyle "klasikleri ezberlemek" değildir. Hangi sorunda olursa olsun sorunu ele alış tarzımız, bize yön veren bakış açısı bizi yanlıya ya da doğruya götürür. Bu sorun özgülünde de durum aynıdır. Eğer geçmişi günümüzün sorunlarını aşmak için incelediğimizi kavrar ve buna uygun bir öğrenme yöntemi uygularsak göreceğiz ki bugünkü birçok sorunun çözümü, daha iyi görülmesi noktasında bizlere oldukça fazla yarar sağlayacaktır. Çünkü dünya devrim deneyimlerine baktığımızda bugün yaşadığımız birçok sorunun, birçok tikanıklığın kimi farklı tonlarda görünsede öz olarak birçok noktada benzer anlayışlardan kaynaklandığını göreceğiz.

Marksist bilimin ulaştığı en üst seviye olan MLM de ancak bu temeller kavrandığı ölçüde doğru bir tarzda bilince çıkarılacaktır. Bu oldukça somut ve hiçbir yana çekilmeyecek kadar açık bir gerçektir. Bu somut gerçeklik ise, kristalize edilmiş bir biçimde Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve birçok devrim önderi tarafından bizlere miras bırakılmıştır. Fakat gerek devrimci harekette, gerekse de kimi bireylerde bu noktada ciddi sorunlar olduğunu söyleyebiliriz. Bu durumun başlıca birkaç nedeni var. **Birincisi**; dünya devrimlerinde yaşanan geriye dönüşlerin yarattığı düşkünlük, **ikincisi**; ülkemiz devrimci hareketinin 12 Eylül AFC'si ile aldığı yenilginin yarattığı tahribat ve sorgulamanın ideolojik duruşdaki çarpıklık

nedeniyle sağlıklı bir tarzda yapılamaması, **üçüncüsü**; emperyalistlerin ve reformist-revizyonist-Troçkist çevrelerin başlıca yukarıdaki iki nedenden yola çıkarak yoğun bir ideolojik saldırıya girişmeleri ve buna karşı yeterli bir duruşun gösterilememesidir. Tüm bu nedenlerle bağlantılı olarak devrim cephesinin faaliyetinin önünü açmak bireylerin eğitimini sağlamak için kullandığı, başvurduğu birçok kaynağın revizyonist-Troçkist düşünce sistematığına sahip aydınlar tarafından hazırlanıyor oluşu ve bu çevrelerin sistemli ve sinsi bir biçimde Stalin ve Mao'nun şahsında Marksizme yönelik saldırılarının boyutunun görülememesi ve bunların sonucunda gelişen çarpık bir bilinç oluşumu olduğunu söyleyebiliriz. PP' de yer alan birey, proletaryanın bilimini temelleriyle kavradığı, sınıf mücadelesinin geçirdiği evreleri, karşılaşılan sorunları, tıkanıklıkları aşmada kullandıkları yöntemleri ve bu bakış açılarını bilince çıkardığı ölçüde hem anti-Marksist anlayışları daha iyi görecektir, hem de MLM'yi gerçek anlamıyla kavrayacaktır. MLM bu temeller üzerinden yükselmiştir. Temel olmadan çatı kurulmaz, kurulsa dahi boş, havada kalan, rüzgar hangi yönden esiyorsa o tarafa doğru sürüklenen bir çatı olur. Sağlam bir çatının sahibi olmak aynı zamanda ve zorunlu olarak sağlam bir temele sahip olmakla mümkündür. O halde yukarıda ortaya koyduğumuz bilinç bulanıklığına neden olan duruma müdahale etmek, ideolojik-siyasal-örgütsel oturmuşluk için ve sistemli kendi iç bütünlüğüne sahip bir anlayış sahibi olabilmek için teorik olarak kendimizi geliştirmemiz gerekir. Bu noktadaki doğru duruş, bugün içerisinde bulunduğumuz tıkanıklıkları aşmada, ufukumuzu genişletmede önemli oranda yardımcı olacaktır. Bu aynı zamanda gerçek anlamıyla Partili olabilmenin de önemli kriterlerindedir.

Devrimi teorik belirlemelerin ötesinde pratik bir kazanım haline getirmek ancak söylemle pratik arasındaki bütünlüğün yakalanmasıyla olacaktır. Bizler komünist kişiliğe yakınlaştıkça, çalışma tarzımızı da, disiplin anlayışında yoldaşlarımızla olan ilişkilerimizde vb. sıralayabileceğimiz daha bir çok özellikle PP'nin ilkelerini, anlayışını birey olarak kendimizde somutladıkça Partili ama gerçek anlamıyla Partili olacağız.

Karşı devrimci faaliyetlerden dersler çıkaralım

Ön Açıklama:

Bu makale Çin’de ondört yıl komünistlere karşı mücadeleye eden Çin Milli Emniyet Şefi U.T.HSU tarafından yazılan GİZLİ MÜCADELE adlı kitaptan alınmıştır.

Uyanık ve dikkatli olan komünistleri takip etmek çok zordu. Yakından takip edince farkına varıyorlar, arayı fazla açınca kayboluyorlardı. Kalabalık yerlerde takip edildiklerinin pek farkına varamıyorlar, fakat kolayca gözden kaybolabiliyorlardı. Tenha yerlerde onları biraz uzaktan takip ederek gözden kaçırmamak mümkündü. Fakat bu defa, takip edildiklerini kolay farkediyorlardı.

Yazarın da dediği gibi “Bir düşmanı yenmenin birinci şartı, onun kuvvetli-zayıf taraflarını, savaş usullerini iyi bilmektir.”

*O halde okuyucunun, yazarın icraatlarını her bakımdan dikkatlice okuması gerekir. Ayrıca şu noktaları da dikkate alması lazım: **Birincisi**; söylediği veya anlattığı tarihsel olaylar her yönüyle doğru olmayabilir. Bu nedenle sorgulayıcı bir gözle okumak gerekir. **İkincisi**, değişen koşulları ve taktikleri dikkate alarak karşı-devrimci faaliyetleri değerlendirmek kaçınılmaz bir görevdir.*

Keza bu tür makaleleri yayınlamamızdaki tek amacımız, karşı-devrimcilerin çalışma tarzına dair okuyucuyu bilgilendirmektir. Özellikle kontrgerilla faaliyetlerinin, siyasi cinayetlerin, gözaltında kaybolmaların yaygın olduğu bir ülkede, bu tür faaliyetler hakkında bilgi sahibi olmaya herkesin ihtiyacı vardır.

Dostlukla...

KIZIL ÇETE’NİN EZİLMESİ

Bize ağır kayıplar verdirmiş olan Kızıl Çete hakkında pek az şey biliyorduk. Düşmanlarımızın kimler olduğunu ve nerelerde yaşadığını bilmiyorduk. İlk işimiz Kızıl Çete hakkında bilgi toplamak oldu.

Bunun için en iyi yol, tabii, **sızma yolu** idi. Fakat, Kızıl Çete’ye sızmak, diğer Komünist Yeraltı Teşekkül-

lerine sızılmaktan tamamiyle farklı idi. Bize dönen komünistlerin birçoğu, Hususi Komünist Ajanları'nın diğer yeraltı teşekküllerinden müstakil olduğunu, Kızıl Çete grubunun ise bu gizli faaliyet ajanlarından da ayrı ve müstakil bulunduğunu söylüyorlardı.

Hulasa, Kızıl Çete üyelerinin durumları farklı idi. Parti disiplinine bağlı olmayan Kızıl Çete mensupları, Komünist Partisinin diğer üyelerinden beklenen vazifeleri de yapmaya mecbur değillerdi. Halk kitleleri arasında çalışmazlardı. Komünist Partisi bunlara, kadınlarla eğlenmek ve kumarhanelerde harcamak üzere hudutsuz para verirdi. Orta bir komünist, partisi için bütün şahsi hürriyetlerini feda etmek zorundayken, Kızıl Çete üyeleri bütün şahsi hürriyetlerini muhafaza ederlerdi.

Kızıl Çete üyeleri, kendilerine tanınan bu imtiyazlara karşılık, cinalet ve adam kaçırmaya dahil Partinin vereceği teknil "Hususi Emirler"i mutlaka ve tereddütsüz yerine getirmeye mecburlardı. Bunlardan beklenen şey; ya teşebbüs ettikleri işi başarmaları veya orada ölmeleri idi.

Kızıl Çete'nin çalışma usullerini öğrendikten sonra, hücum planımızı hazırladık. Evvela cesur, fakat ihtiyatlı 4 genç seçtik ve bunları iki guruba ayırdık. Dost edinmeleri ve yeraltı dünyası ile temas geçebilmeleri için kendilerine bir milyon yuan (Çin'in o zamanki parası) verdik. Bunlar, boğazına ve içkiye düşkün mirasyedi rolünü oynayacaklardı. Serbestçe kumarhanelere girip birçok kadın dost edindiler. (abç)

Altı hafta sonra, gruplardan biri, nihayet, Kızıl Çete'nin başkan yardımcılarında birisi ile tanıştı. Küçük Shantung adıyla anılan bu adam Shantung vilayeti halkından idi. Adamlarımız Küçük Shantung'u övmeye ve ona büyük ehemmiyet verir gibi görünmeye başlamışlar "yeraltı aleml kardeşlik kaidesi"ne göre, kendisine birçok defalar yardım etmişler ve nihayet gözüne girmişlerdi. Adamlarımızı kafi derecede vefalı ve cesur bulan Küçük Shantung sonunda onları kendisine dost edinmeye laiyık görmüştü. Çok geçmeden beraberce bir soygunculuk planlamışlardı. Tabii adamlarımız soygundan elde edilen arslan payını ona vermişler, bu da Küçük Shantung'un pek hoşuna gitmişti.

Bu arada, Kızıl Çete ile temas temin edemeyen diğer iki adamımız, birinci grup tarafından Küçük Shantung'a tanıtılmıştı. Kızıl Çete ve faaliyetleri hakkında yavaş yavaş bilgi edinmeye başlamıştık.

O zaman, toplamı otuz beş kişi olan Kızıl Çete üyelerinin yedisi bi-

zim adamlarımızdı. Bunların hepsi küçük silahları kullanmakta maharet sahibi idi. Fakat en keskin nişancı Küçük Shantung'la Kuang idi.

Bizim gayemiz, Kızıl Çete üyelerinin hepsini birden yakalamak, aynı zamanda tevkifler yapılırken Shanghai halkı arasında büyük kayıplara meydan vermemektir. Bunun için, Şanghai'daki yabancı bölge memurlarının bizimle tam bir işbirliği yapması şarttı.

Herşeyden önce bu memurlara yapacağımız işin önemini anlatmamız ve onları, bu husustaki kabiliyetimize inandırmamız lazımdı. Bundan başka, onlara kendi bölgelerindeki emniyet teşkilatının ayıklanması lüzumunu anlatmamız icabediyordu.

Komünistler için hazırladığımız kara listeden, o güne kadar yakalayamadığımız Huang Kou-Huan'ın adını seçtik. Aynı zamanda, Huang'ın gizlice bize kaydığını ve Komünist Partisi Merkez Teşkilatını kıymak için bize yardım etmekte olduğunu maksatlı olarak yaydık. Bunun akisleri birkaç gün sonra görüldü. Huang bacağından vuruldu. Onu vuranlar birkaç gün sonra Japon Hastahanesi'nde Huang'ı öldürmeye bir daha teşebbüs ettiler, fakat o yine kurtuldu. Şanghai'da hiçbir hastahane bu yaralıyı almaya cesaret edemiyordu. (abç) Nihayet onu, Milletlerarası Bölgede sıkı muhafaza altında Jen Chi Hastahanesi'ne kaldırdılar.

Bu hastahane emniyet tedbirleri arttırıldı; giriş kısmı ile Huang'ın koğuşuna giden koridor, günün yirmidört saatinde sivil ve resmi polisler tarafından gözetleniyor ve muhafaza altında tutuluyordu. Bu kadar sıkı emniyet tedbirlerine rağmen Huang'ın hayatı kurtarılamadı. Birgün öğleden sonra saat 3 sıralarında Kızıl Çete'nin diğer beş üyesi ellerinde makinalı tüfeklerle, Huang'ın koğuşuna girerek kurşunlarla vücudunu delik deşik ettiler. Bu hücum sırasında bir polis ölmüş, bir diğeri ağır yaralanmıştı. Kızıl Çete mensupları kaçıp kurtulmuşlardı.

Milletlerarası Bölge'nin emniyet teşkilatı, kendi polisinin gücü ile övünürdü. Halbuki şimdi, yalnız bu bölgeyi değil bütün şehri korku sarmış, bütün dükkanlar kapanmıştı. Çince ve yabancı dillerde yayımlanan gazeteler, olayı büyük manşetlerle bildirmişler ve hep birden, bu gibi olayların tekrarlanmasını önlemek için sıkı tedbirler alınmasını yetkili makamlardan ısrarla istemişlerdi. Aralarında acele bir toplantı yapan Milletlerarası, Japon ve Fransız bölgelerinin yetkilileri, Komünist Çetecilerin kökünü kazıyabilmek için, bizimle işbirliği yapmanın şart olduğu

neticesine varmışlardı. Komünistlerle uğraşma konusunda bizim kendilerinden çok daha fazla bilgi ve tecrübe sahibi olduğumuzu takdir ettikleri için bizimle müzakereye giriştiler.

Kızıl Çete'nin kökünü kazımak için, biraz da bizim hazırladığımız bu fırsatı tabii kaçırmadık; işbirliğini şu iki şartla kabul ettik:

1) Kızıl Çete'ye karşı harekete girişeceğimiz gün, Milletlerarası, Fransız ve Japon bölgelerindeki tekmil emniyet memurları bizim emrimize verilecek. Her bölge personelinin uğrayacağı kayıpların sorumluluğu kendisine ait olacak. Her bölge halkından yaralanan ve ölen kimse-lerle o bölgenin ilgili memurları meşgul olacak.

2) Tevkif edilen kimseler, bir hafta içinde Çin makamlarına teslim edilecek.

Bölgelerin ilgili makamları, bu iki şartı aynen kabul ettiler. Neticede, bu şartlarla anlaşma imzalandı.

Hareket günü, sabahın saat 7'sinde işe başladık. Tevkifler altı ayrı yerde birden yapıldı. Dört buçuk saat sonra herşey bitmişti. Faaliyetleri hakkında önceden tam bilgi toplamış bulduğumuz için, Kızıl Çete'nin yirmisekiz üyesinin herbirini ayrı ayrı yakaladık. Kuang'ın karısı ve silahların taşınması işini idare eden Kanton'lu iki kadın, tevkif edilenler arasında idi. Yakalanan silahlar arasında 37 makinalı tüfek, birçok tabanca, mavzer, iki-uçlu hançer, bir sandık dolusu bomba, kurşun geçmez bir ceket ile 10 bin fişek vardı. Yaptığımız tetkik sonunda, mavzerlerin yedisi ile son günlerde ateş edildiğini ve bunların Huang'ı öldürmek için hastahaneye yapılan baskında kullanıldığını meydana çıkardık. Bu başarı aynı zamanda bölgelerde, uzun zamandan beri faili bulunamayan cinayet, adam kaçırma ve soygunculuk olaylarının aydınlanmasına yardım etti. Bölgelerin ilgili makamları, sözlerinde durdular; mevkukfların sorgu ve mahkemelerini, gece gündüz çalışarak bir hafta içinde tamamladılar ve bunları bize teslim ettiler.

Yakalanan silah ve cephaneyi bölge emniyet teşkilatına bıraktık. Kızıl Çete hakkında edindiğimiz bütün bilgileri, bölgelerin ilgili makamlarına verdik. Bu bilgilerden basına resmen ne kadar kısmının, nasıl verileceği meselesinin çözülmesini bölgelere bıraktık.

KOMÜNİST GENEL MERKEZİ'NİN TAM ÇÖKERTİLMESİ

Bir taraftan Kızıl Çete'nin kökünü kazımaya uğraşırken, diğer taraftan adamlarımızdan başka bir grup yeni kurulan yeraltı komünist merkezleri ile savaşmak üzere hazırlık yapıyordu.

Bundan önce birçok komünist elebaşısı elimize düşmüş ve bizim tarafa döndürülmüştü. Bunlardan devamına bağlı kalacağına en çok güvendiklerimizi tekrar komünist çevrelerine gönderiyor ve bize gizlice yardım etmeleri için elimizden geleni yapıyorduk. Bunlar, görünmedikleri kısa süre için birer mazeret bularak Komünist Partisi içinde eski mevkilerini muhafaza ve işlerine devam edebiliyorlardı. Komünistlerle aramızdaki münasebet nazik ve karışık. Bir taraftan komünistlerle savaşarak onların yarattığı tehdidi ortadan kaldırmaya uğraşırken, diğer taraftan bize dönmüş bulunan komünistlere verilen emirleri yerine getirebilmeleri için onlara yardım etmek zorunda kalıyorduk.

Bu sayede komünistlerin genel merkezlerinde veya vilayet şubelerinde girişecekleri her harekettten haberimiz oluyordu. Fakat, Şahghay'daki komünist yeraltı personeli tam kadro halinde değiştikten sonra bu haber kaynağımız kurumuştu. Bu değişikliğin nasıl ve kimin tarafından yapıldığını, yeni kurulan yeraltı merkezlerinin yerlerini bilmiyorduk.

Durumumuz, dört sene evvel yıkıcı faaliyetlere karşı ilk defa savaşa başladığımız zamankinin aynı idi. O zaman ben tecrübesizdim, yoklama usulü ile çalışıyordum. Başarımızın yarısı gayret, diğer yarısı şans neticesi idi. Halbuki şimdi, son derece genişleyen teşkilatımızla birlikte tecrübe ve bilgi sahibi olmuşuk. **Komünistlerin çalışma şartlarını, bir işi yapma usullerini ve huylarını öğrenmiştik.** Personelin tamamını değiştirebilen komünistlerin, prensiplerini ve usullerini bugünden yarına hemen değiştirmelerine imkan yoktu.

Bu defa çok daha gizli çalışmaya niyet etmiş olmalarına rağmen, teşkilatı halk kitleleri içine yaymaya başlayacaklarını biliyorduk. Parti faaliyetlerini kitleler içinde inkişaf ettirmeye başlayınca yeni teşkilata sızabileceğimize inanıyorduk.

Komünistlerin en çok yuvalandığı üniversitelerle fabrikalara birtakım "tuzak adamlar" yerleştirdik. Bunlara, komünist eğilimli faaliyetlere girişmeleri için talimat verdik.

Mesela bu "tuzak adamlar", komünist modeline göre dernekler kurup

solcu ve hükümet aleyhtarı eserler okuyorlar, sömürgeciliğe karşı propaganda broşürleri dağıtıyorlar, hulasa mümkün olduğu kadar komüniste benzemeye çalışıyorlardı.

Planımız muvaffak oldu: İki ay sonra, üniversitelerle fabrikalardaki bu “tuzak adamlar” grubunu, müstakil çalışan eski yoldaşlar sanan gerçek komünistler kendini göstermiş ve bizim gruplarımızın liderliğini ele almaya başlamışlardı. Atacağımız ikinci adım, gerçek komünistleri anahtar gibi kullanarak, bunların hangisinin bizi esas komünist liderlere götüreceğini anlamak olacaktı. Fakat, yeraltı faaliyetinde çalışan bir komünisti ona sezdirmeden takip etmek kolay değildi. Komünist eğitiminde “Gölgenin (takipçinin) farkına varmanın ve ondan kurtulmanın yolu” konusu şöyle yazılmıştı:

“Bir yoldaş, bir yerden ayrılacağı zaman etrafındaki şeylere dikkat etmeli, etrafına kimsenin şüphesini çekmeyecek şekilde göz atmalıdır. Gideceği yere yetiştiği zaman, oraya girip girmemek hususunda, etrafını tetkik ettikten sonra karar vermelidir. Düşmanı şaşırtmak için dolambaçlı bir yol seçilmesi tavsiye olunur. Eğer bir yere iki kişi gidiyorsa, bunlar aralarında makul bir mesafe bırakmalıdırlar, bu takdirde birbirlerini kollamaları mümkün olur.”

Hülasa, uyanık ve dikkatli olan komünistleri takip etmek çok zordu. Yakından takip edince farkına varıyorlar, arayı fazla açınca kayboluyorlardı. Kalabalık yerlerde takip edildiklerinin pek farkına varamıyorlar, fakat kolayca gözden kaybolabiliyorlardı. Tenha yerlerde onları biraz uzaktan takip ederek gözden kaçırmamak mümkündü. Fakat bu defa, takip edildiklerini kolay farkediyorlardı.

Başlangıçta bir kişinin takibi için beşaltı adamı birden görevlendiriyorduk. Kalabalık yerlerde birbirlerine yakın olarak hareket eden bu adamlar, تنها yerlerde aralarındaki mesafeyi açıyorlardı. Birinci adam bir müddet takip ettikten sonra, ortadan kayboluyor; bunun yerine takip işini ikincisi alıyor ve böylece devam ediyordu. Takip edilenin şüphesini uyandırmayan bu usul, fazla adam kullanılmasını gerektiriyordu.

Daha sonra, konular çoğalınca adamlarımız kafi gelmemeye başladı. Fakat gün geçtikçe komünistlerin seçtikleri faaliyet yerleri hakkında bilgimiz artıyordu. Mesela, artık bir komünistin her sa-

bah dışarı çıkacağı zamanı, hangi yoldan gideceğini, en çok buluştuğu yerleri ve oralarda ne kadar kaldığını aşağı yukarı biliyorduk.

Taktiğimizi değiştirdik. Komünist faaliyetinin en çok olduğu yerlerde bölge merkezleri kurarak buralara yeteri kadar gözcü koyduk. Bu bölgelerdeki caddeler boyunca bir kısım adamlar yerleştirdik. Bu plana göre, her adam bir caddeyi kesen iki sokak arasında çalışacak, sokağa gelince takip ettiği kimseyi komşusuna devrederek eski yerine dönecekti.

Aylarca süren takip işinden sonra, takip ettiğimiz kimseler çoğalmıştı. Fakat bunların hiçbirisi bizim hedefimiz değildi. Gayemize erişmek için başka bir yol bulmak zorunda olduğumuz anlaşılıyordu. Takip ettiğimiz komünistlerin geçmişlerini, aile muhitlerini, karakterlerini ve meşgul oldukları işleri derinlemesine tetkik ettik. Aralarından bizim tarafa çevirebileceğimizi kestirdiklerimizi tespit ettik. En iyi adamlarımdan bir kısmını bunlarla konuşmak üzere görevlendirdik. Konuşmalar otellerde oluyordu. Onlara açıkça, komünistlikten vazgeçip bizim için çalışmalarını teklif ediyorduk.

Bu türlü yaklaşmanın bazı riskleri vardı. Bunların çoğu teklifimizi reddetmeye cesaret edemiyor, bizimle çalışıyormuş gibi yapıyor, fakat komünistlerle ilgisini devam ettiriyordu. Başarının anahtarı, bizim inancımızın doğruluğuna onları tamamıyla inandırarak gerçekten dönmelerini sağlamaktı. Bu sebeple konuşmaları idare edecek adamları daha büyük bir titizlikle seçmeye başladık.

Bizim bu usulümüz, tavşan yakalamak için evvela bir demet ot atmaya benziyordu. İkinci adım, ot yemeye gelen küçük tavşanların izini takip ederek girdikleri deliklerdeki büyük tavşanları ortaya çıkarmak. Son adım, bir kısım küçük tavşanları yakalayıp bunların bazılarını, daha büyüklerini çekmek için salıvermekti.

Bu dolambaçlı yolu takip etmeye Ekim 1933'de başladık. Mart 1934 sonunda, cesaret verici bazı neticeler elde ettik. Aynı zamanda, Çin Komünist Genel Merkezi'nin Milletlerarası Komünist Teşkilatı'nın gizli irtibat bürosunun, komünistlerin elinde bulunan İşçi Sendikalar Birliği'nin, Karşılıklı Yardım Birliği'nin ve Kiangsi Vilayeti Hususi Komünist Komitesi'nin yerlerini de öğrenmiştik. (Bunların çoğu, daha evvel tarafımızdan tahrip edilmişken şimdi tekrar kurulmuş bulunuyordu.)

Komünist kadrosunun üçte biri kontrolümüz altına girmiş olma-

sına rağmen, netice tatmin edici değildi. Çünkü bize dönenlerden hiçbirisinin Komünist Partisi içindeki mevki yüksek olmadığı için bunlar mensup oldukları teşekküllerin gizli dosyalarına erişemiyorlardı. Bu sebeple dikkatimizi daha yukarılara çevirmemiz lazımdı.

İkinci, üçüncü derecedeki komünistleri kendimize çekmek için kullandığımız usul, komünist liderler için tatbik edilemezdi; bunları elde etmek kolay değildi. Bize dönüp, komünist merkezlerinde bizim hesabımıza çalışan aşağı tabaka komünistleri terfi ettirebilmek için, Komünist Partisi'nin kilit mevkiinde olan bir hayli teşekkülünü baskınla tahrip ettik ve çok sayıda Komünist yakaladık. Kadrosu daralanan Komünist Partisi, iki ay sonra, bizimle çalışan bütün komünistleri terfi ettirmişti. İçlerinden bazıları, Komünist Partisi Genel Merkez toplantılarına bile katılıyordu. Bu sayede, Komünist Partisi'nin en gizli sırları elimizde idi. Maksadımıza erişmiştik.

Şanghay'daki komünist birliklerine son darbeyi indirmek için lüzumlu hazırlıklar tamamlanmıştı. Fakat harekete geçmeden önce, bir hususta karar vermemiz lazımdı: Komünist birliklerini toptan mı tahrip edecektik, yoksa, ileride istifade etmek için bir kısmını bırakacak mıydık? Biz ikinci yolu seçtik, çünkü hepsini tahrip ettiğimiz takdirde Komünistler, zamanla bunu yeniden kuracaklardı. Halbuki bir kısmını bırakırsak, hem ileride yeniden kurulacaklara sızmak için bunlardan faydalanmak imkanını elde tutmuş olacaktık, hem de Komünist Partisi içinde olup bize gizlice yardım edenlerin Komünist Partisi tarafından tekrar terfi ettirilmesi için yeni bir imkan hazırlamış olacaktık. Neticede, mevcut altmış Komünist Birliğinden on iki tanesini bırakmaya karar verdik.

Şanghay'da yabancı bölgeler, (Japon, Fransız ve Milletlararası Bölgeleri) müstakildi. İdaresi, polisi, mahkemesi ayrı olan bu bölgelere Çin makamları müdahale edemezdi. Zaten komünistlerin mühim merkezlerini Şanghay'da kurmalarının sebebi de bu idi. Hulasa, Bölge makamları ile dostça geçinmemize rağmen onlarla tam anlaşmadan harekete geçmemize imkan yoktu.

Hareket planımızı tatbik ederken, şüphesiz, bölge makamları bizimle işbirliği yapmak isteyeceklerdi. Baskın yapılacak komünist birliklerin yerlerini, tevkif edilecek şüpheli şahısların adreslerini, kimliklerini ve nihayet bu konudaki delilleri tam ve doğru olarak hazırlamak hem güç,

hem de bütün bu dökümanları, bölge makamlarına vaktinden evvel vermek tehlikeli idi. Çünkü bölgelerin polis ve mahkeme teşkilatına sızmış bulunan birçok komünist ajanı ile solcu kimseler bulunduğunu biliyorduk. Dökümanlarımızdan herhangi birisi bunların eline geçtiği takdirde son aylarda harcadığımız bütün emekler boşuna gidecekti. Diğer taraftan bölge makamları, topladığımız delillerin doğru ve yeterli olduğuna inanmadığı takdirde, isteğimizi red edebilirlerdi. Bütün bu güçlüklerle rağmen bu işi mutlaka başarmamız lazımdı. Bu sebeple; evvela tevkif edip Çin makamlarına teslimini istediğimiz kimselere ait delilleri gayet sağlam topladık. Sonra ilgili komünist birliklerini sıkı şekilde gözetlemeye başladık. Diğer taraftan, bölge makamları ile müzakereye hareketin başlamasından sadece 3 saat önce giriştik.

Bütün hazırlıkları tamamladıktan sonra baskını, 14 Haziran 1934 günü öğleden sonra, saat 17:00'de yaptık. Bölgelerde 48 komünist yuvasında aynı anda yaptığımız araştırma, sabahın saat 01:00'inde tamamlandı. Aldığımız netice tatmin edici idi. Komünist Partisi Merkez Bürosu Genel Sekreteri Li Chichen, İşçi İrtibat Bürosu Başkanı Chin Man-Yun, Haber Alma Servisi Başkan Yardımcısı Chi Su-Huei, Kadınlar Birliği Merkez Başkanı Tu Tso-Chiang ve Telsiz İstasyonu Başkanı yakalanan komünist patronlar arasında idi. Yakalanan mühim komünistler 47; daha az ehemmiyetli olanlar 130 kişi idi. Yedi tane radyo istasyonu meydana çıkarmıştık. Ele geçen gizli komünist dökümanları arasında, genel merkez Toplantı tutanakları ve diğer gizli parti broşürleri, ibret verici bir yığın teşkil ediyordu. Milletlerarası Komünist Teşkilatı Çin İrtibat Bürosu'nda, Chin Man-Yun ile Milletlerarası Komünist Teşkilatı arasında teması sağlayan, yani irtibat memurluğu yapan altmış yaşında bir Rus kadını da tevkif etmiştik.

Fransız Bölgesi'nde, yirmi gün süren soruşturma ve tahkikat sonunda, mevkular, suçlarını itiraf etmiş ve Temmuz'un 3'ünde anlaşma gereğince, Çin makamlarına teslim edilmişlerdi. Yakalananlar arasında, Moskova'da sıkı disiplin altında yetiştirilmiş elemanlar çoktu. Komünistler kendi aralarında bunlara "Model Bolşevik" derlerdi.

Bu darbeden sonra, Komünist Partisi, Şanghay'da yeniden Yeraltı Teşkilatı kurmaktan ümidini kesti ve Parti Genel Merkezini Kiangsi Vilayeti Sovyet Bölgesinde, Su Chu'ya nakletti. Komünistler, orada ayrıca, kendilerini koruyacak silahlı kuvvetleri kolay bu-

labiliyorlardı. Yani Komünist Partisi'nin yeni Genel Merkezi, bizim erişemeyeceğimiz bir yere gitmişti.

Eğer biz bu neticeyi önceden görebilseydik, bu darbeye hiç teşebbüs etmezdik. Çünkü Komünist Partisi Genel Merkezi'nin Şanghay'da bulunması, bizim komünistlerin hakkından gelmemizi çok kolaylaştırıyordu.

Bu darbenin beklenmedik diğer bir neticesi, Mao Tsetung'a bulunmaz bir fırsat vermiş olmasıdır. Gerçekten Komünist Partisi Genel Merkezi Su Chu'ya göç edince, Mao Tsetung, "yerli yoldaşlar"ının yardımı ile Komünist Partisi'ne tamamiyle hakim oldu.

KUZEYDEKİ BAŞARIMIZ

Çin'deki komünist yeraltı faaliyetinin merkezi Şanghay'da idi. Buradaki komünist kumanda noktalarını tekrar tahrip ederek ortadan kaldırmamızın akisleri memleket çapında oldu.

Mesela, 1932-1933 devresinde, Şanghay merkezine gelen komünistlerin izini takip etmiş, bunları bizim tarafımıza çevirmiş; aralarında kuzey vilayetlerinden olanları veya bize dönmeden önce kuzeyde faaliyet göstermiş bulunanları, bize yardım etmek üzere tekrar kuzeye göndermiş ve bu sayede kuzeydeki komünist yeraltı birliklerinden birçoğunu tahrip etmiştik. Bunlar arasında başlıca şu merkezler vardı: Hopei Vilayeti Komünist Komitesi ve onun Tientsin Fransız Bölgesi'nde bulunan en büyük şubesi, Kuzey Çin Komünist Merkezi İrtibat Bürosu, Pekin ve Tientsin'deki komünist komiteleri... Aynı zamanda Tang Shan'daki Komünist Şehir Komitesi'ni ve onun işçiler şubelerini kapattık.

Çin'in en büyük kömür madenlerinden birisi olan Kai Lan Kömür Madenleri müstakil Tang Shan Mahalli Hükümeti'nin idaresi altında idi. Burada tevkif ettiğimiz yüzlerce komünist arasında; şimdi Komünist Çin başşehri Pekin'in Belediye Başkanı ve Komünist Merkez Komitesi Üyesi olan Peng Chen; vilayet, belediye ve Silahlı Kuvvetler Komünist Komiteleri Başkanları da vardı. Seri halinde yapılan bu tevkifler için, komünistler "beyaz terör" tabirini icat etmişlerdi.

Büyük şehirlerde faaliyet göstermenin güçlüğünü anlayan komünistlerin, küçük kasabalara kaydıklarını hissettik. Memleketin köşesine bucağına daha fazla önem vermeye biz de gayret ettik. Fakat Çin, uçsuz-bucaksız büyük bir memleketti; her tarafa birden yetişemedik. Mücade-

leye girişeceğimiz yerleri seçmek zorunda idik.

Pekin'in yakınında Chang Hsin Tien kasabasında Pekin-Hankow demiryolunun tamir atelyesi vardı. Kasabanın canlılığı, bu atölyede çalışan iki bin işçi ile bunların ailelerinin mevcudiyetine bağlı idi. Kasaba hala Çin'in geleneksel köy adetlerini koruyordu. Demiryolları burada, işçilerin çocukları için bir ilkokul açmıştı. Adamlarımızdan Mr. Liu'yu 1934 sonbaharında öğretmen olarak bu okula yolladık. Yüksek mektep mezunu olan Mr. Liu, genç, fakat tecrübeli idi. Vazifesi başına giderken kendisine şunları söyledim:

“Çocukları okutmak için elinden geleni yap, fakat solcu fikirleri savun, kendi halinden ve günün şartlarından hoşnutsuzluğunu göster. Kitaplığını, Solcu Yazarlar Birliği mensuplarının yayınlarıyla doldur. İşçilerle devamlı şekilde temas et.”

Üç ay sonra Pekin'e gelen Mr. Liu; okuldaki öğretmenlerin ikisiyle dost olduğunu; bunlarla evvela hayat hakkında fikirler yürüttüklerini, hayata yeni atılan gençlerin karşılaştığı güçlüklerden bahsettiklerini, sonra Çin'in bugünkü sosyal durumu ile istikbalini münakaşa ettiklerini anlattı.

Tarihten

İbret alınmayanlarından tarihi belgeler (yorumuz)

“Bize Kürt devriminin, hem ABD’den hem de İran’dan destek göreceği söylen-di.

“... Biz Kürtler ABD ve İran’ın şeref sözüne güvenerek düşmana karşı koyduk ve onunla savaştık. Bize mükâfat olarak söz verilen özerklik nerede? İran mülteci kamplarında mı? Kürt halkının kitle halinde güney Irak’a sürülmesinde mi? Ailelerin, kadın çocuk ve yaşlıların bölünmesinde mi?

İKDP Lideri Molla Mustafa Barzani’nin ABD eski başkanı Jimmy Carter’a, Dışişleri Eski Bakanı Henry Kissinger’a ve kongre üyelerine yazdığı mektuplardan birinin en çarpıcı yanlarını aktarıyorum:

“1. Dünya savaşından sonra Osmanlı İmparatorluğunun çöküşüyle Güney Kürdistan, (İki nehir arası ülke) olarak bilinen yerle birleştirilerek Irak oluşturuldu. Ve İngiltere’nin yönetimine verildi. Müttefik devletler, Özerk bir Kürdistan’ın kurulmasını vaat etmişlerdi. Çünkü Kürtler; Araplar, Türkler ve Perslerden sonra 4. büyük etnik grubu oluşturuyorlardı.

“1920’de yapılan Sevr antlaşması, geniş Osmanlı İmparatorluğu’nun diğer halklarıyla eşit temeller üzerinde, Kürtler’in kendi kaderlerini tayin hakkını içeriyordu. Ama Uluslararası çıkarlar, antlaşmanın gerçekleşmesine olanak vermedi.

“Irak’ta monarşist sisteme son veren General Kasım liderliğinde bir askeri yönetim oluşturan 1958 darbesinden sonra Kürt halkının ulusal haklarının tanınacağı vaat edildi. Yeni rejim Sovyet etkisine girer girmez, komünistlerin Irak’ta yarattıkları kargaşa içinde vaatler unutuldu... Irak hükümeti 1961 yılında silahlı kuvvetlerini silahsız Kürt halkına karşı hücumu geçirdi. Kürt halkının kendisini kurtarmak için başlattığı devrim o zamandan beri devam ediyor.

“Son olarak 1965 yılında, bugünkü Baas rejimi iktidara gelir gelmez, bize savaş ilan etti. Fakat amacına savaş yoluyla ulaşamayacağını anlayınca 1970 yılında barış görüşmelerine başlamak zorunda kaldı ve bu görüş-

meler aynı yıl 11 Mart antlaşmasıyla sonuçlandı. Antlaşma, Irak halkının iki asli milliyetten, Araplar ve Kürtlerden oluştuğunu kabul ediyordu. Antlaşma aynı zamanda, Kürt milletinin haklarını savunuyordu ki, bunlar arasında en önemlisi dört yıl içinde, Irak Cumhuriyeti çerçevesi içinde özerk bir Kürdistan oluşturulmasıydı. Fakat çok geçmeden, bu antlaşmanın Baas'ın zaman kazanmak için başvurduğu bir taktik olduğunu farkettiler... Irak; komşularına karşı giriştiği yeni hareketlerde, Kürtler'in desteğini almayı umuyordu... Biz araç olmayı reddedince, bu kez Kürt bölgesini, özellikle zengin petrol sahalarında- ki bu sahalar Irak petrol üretiminin %65'ini, petrol rezervlerinin %70'ini kapsamaktadır- Araplaştırma politikasını başlattı... Baas rejimi ile bir arada barış içinde yaşamamız imkânsız hale geldi. Böylece biz de Amerikalı ve İranlı dostlarımıza döndük. Onlara durumu ve Baas politikası böyle devam ederse yalnız bizim için değil, bölgedeki diğer uluslar için de doğacak sonuçların, ciddiyetini izah ettik.

“Bize Kürt devriminin, hem ABD’den hem de İran’dan destek göreceği söylendi.

“... Biz Kürtler ABD ve İran’ın şeref sözüne güvenerek düşmana karşı koyduk ve onunla savaştık. Bize mükâfat olarak söz verilen özerklik nerede? İran mülteci kamplarında mı? Kürt halkının kitle halinde güney Irak’a sürülmesinde mi? Ailelerin, kadın çocuk ve yaşlıların bölünmesinde mi?

“Sayın Başkan, Kürt halkının bir düşü var, belki sizin Thomas Jefferson’unki kadar büyük değil ama bir özerklik düşü bu. Bunun için savaştılar. Onlar inançlarını ve yüreklerini ona bağladılar ve inandılar ki, Amerika’nın verdiği söz, ister yazılı ister sözlü olsun demir bir zırh gibi sağlamdı. Onlar, söz verilen mükâfatın verilmesini benden bekliyorlar. Ben de Sayın Başkan, sizden beliyorum.

“Sayın Başkan, eğer Amerika’nın verdiği söze tam olarak inanmasaydım, halkımı bugün içine düştüğü felaketten kurtarabilirdim. Bu, Baas’ın politikasını tam olarak desteklemek ve onunla güçlerimizi birleştirmek yoluyla yapılılabildi.

“Yarım asırdan fazla bir zamandır, halkım bütün güvenini, umudunu bana bağladı. Şimdi ben bu umudu size devrediyorum.

İçten iyi dileklerim ve derin kişisel saygılarımla.”

TARİHTEN YIL 1927

Koçuşığı aşiretine karşı Kemalistlerin bir hilesi:

Elazığ'a atanan Vali Cemal'in istemiyle Ovacık aşiret reislerinden ve aşiret ileri gelenlerinden bazılarının katıldığı toplantı Ziyaret köyünde gerçekleştirilir.

"Vali Cemal, ilk önce aşiretler efradının aşiret usulüne göre reislerinin tensip edecekleri hareketlere boyun eğeceklerine dair and içmelerini teklif etti. Bu teklife uyarak aşiretler efradı Munzur menbainı ilerlediler ve avuçlarıyla bir miktar su içmek suretiyle reislere inkiyat edeceklerine ananevi usulde and içtiler.

"Bu çeşit and içme, Kürt mitolojisine dayanan ve dikkati çeken bir usuldür. Çünkü Munzur dağı, mitolojiye göre mukaddes bir dağdır ve su ilahesi Anahit bütün Ari kavimlerin annesi olup su içmek o annenin sütünü içmek anlamında olduğu için, Zerdüşti dini ananatına göre avuçla su içerek bir şeye söz vermek, hilafına hareket edersem ilahe annemin sütü bana haram olsun demektir."

Vali Cemal:

"Ağalarım, Gazi paşanın sizlere hassaten selamı var, beni size O gönderdi. İçtiğim su ile yemin ederim ki (O da Munzur'dan su içer), O Alevidir, dünyadaki bütün Alevileri ihya edecektir. Ben dahi Aleviyim, bu sıfatla size söz veriyorum, yollarınız yapılacak, mektepler açılacak, toprağı olmayanlara Erzincan'da ve Elaziz'de toprak verilecek. Ancak sizden bir hizmet bekliyorum, ki o da, yakında hükümet kuvvetleri gelecek ve öteden beri Dersim'in adını lekeleyen Koçuşığı aşiretini biraz ıslah edecek, siz dahi bütün aşiretiniz efradıyla bu harekete iştirak edeceğinize şimdi söz vereceksiniz. Bu suretle Koçuşığı aşireti ıslah edildikten sonra, Dersim'de herşey yoluna girmiş olacak, hükümet Dersim'den emin kalacak ve Dersimliler'in her türlü istekleri yerine getirilecektir." dedi. (Vet.Dr.M.Nuri Dersimi, Dersim Tarihi)

TARİHTEN YIL 1931

Elaziz Valisi Deli Fahri, Vet. Dr. M. Nuri Dersimi'yi huzuruna getirir. Nuri DERSİMİ anlatıyor:

"Kürtlerin imhası için gereken gizli direktif ve talimatları almış olan Deli Fahri, milli taassubun bütün kin ve garazı ile faaliyete başlamış ve

Dersim fatihi ünvanını kazanmak sevdasına düşmüştü.

.....
“Fahri, tehditlerini kuvvetten fiile koymaya başlamıştı. 1931 yılının ilkbaharı sonlarına doğru, birgün jandarmalar beni ikametgahımdan alıp doğrudan Fahri'nin huzuruna götürdüler. Bir zamanlar akıl hastalığına müptela olarak tımarhanede tedavi altına alınmış olan Fahri, pek haklı olarak deli ünvanını kazanmıştı. Çünkü hunhar tavırlı, cani bakışlı ve çok fena karakterde bir adam olduğu her hareketinden anlaşılıyordu.

Bu adam beni bir zaman ayakta beklettikten sonra bir çılgın gibi masasından kalkarak, kin, gıyız ve intikam dolu gözlerini gözlerime dikmiş, dişlerini gıcırdatarak bana doğru ilerlemiş ve önümde dikilmişti. Sağ elini başına götürerek sert ve haşın bir kuvvetle tek bir kıl çekerek bana göstermişti ve aynı vahşi eda ile:

- Bu nedir? demiş.

- Beyefendi, başınızın bir kılıdır, dediğimde,

- Bilemedin, bilemedin! diye odanın içerisinde bir tur yaptıktan sonra, korkunç bir tavır ve vahşi bir eda ile yine önünde dikilip başından bir tek kıl çekerek

- Bu nedir? demiş.

- Beyefendi, zannedersem başınızın bir tek kılıdır, dediğimde, Fahri çılgın bir kakhaha ve çığlık ile:

- Bilemedin, bilemedin! demiş ve bir çocuk tavrı ile ziyaretçi koltuklarından birinin üzerine oturarak ve ayaklarını yerden keserek sallamaya ve aynı 'bilemedin, bilemedin' nakaratlarını tekrarlamaya başlamıştı. Bir müddet bu deli eğlencesini yaptıktan sonra yine başından bir kıl çekmiş ve gözüme sokarcasına bana uzatarak:

- Bu nedir? Gözünü patlatırım, bu nedir? dediğinde:

- Vali Beyefendi, şu halde bunu bilmek bilgimin haricindedir demem üzerine:

- Yapılan bütün melanet ve fesatları biliyorsun da, bunu neden bilmiyorsun? Ve söz söylemekliğime meydan bırakmadan yine başından hırçınca bir kıl daha çekmiş ve bana göstererek.

- İşte bu Dersim'dir, Dersim... Şu gözlerinle gördüğün başım da Türkiye Cumhuriyetidir... Bu kılı başımdan çekip attığımda bileğim bir kuvvet sarfetti mi? demesi üzerine:

- Hiç olmazsa bir sarsıntı oldu, birşey duyuldu, diyecektim, fakat kendimi geri aldım. Tuttum. Derin bir sükun ve hüznle ancak:

- Hayır beyefendi, diyebildim. Muhatabım sözüne devamla: Bu bir kılın, başımdan çıkmasıyla başımın vaziyetine bir zarar geldi mi, başımda bir noksanlık oldu mu?

- Hayır efendim!

- Şu halde?

- Size emrediyorum, şimdi gidiniz, emrettiğim şekli kendilerinin kalın kafalarına sokmak üzere, Seyit Rıza'ya bir mektup yazınız, benim hiçbir valiye benzemediğimi, Yozgat'ta da milli mücadele harbinde isyan eden Çapanoğulları'nı mahveden Deli Fahri ben olduğumu, emirlerime itaat etmedikleri takdirde kendilerini dahi Çapanoğulları gibi mahvedeceğimi, boyunlarına ip takarak gezdireceğimi bildiriniz!....”

(Vet. Dr. M. Nuri Dersimi, Dersim Tarihi)

Savaş, insanları birbirine düşürüp öldürten bu canavar; insan topluluğunun gelişmesiyle sonunda yok edilecek ve hem de uzak olmayan bir gelecekte yok edilebilecektir. Ama onu ortadan kaldırmanın tek bir çaresi vardır: Savaşa savaşıla, karşı-devrimci savaşa devrimci savaşıla, milli karşı-devrimci savaşa milli devrimci savaşıla, sınıfsal karşı-devrimci savaşa sınıfsal devrimci savaşıla karşı koymak. ... İnsan toplumu, gelişme akımı içinde sınıfların ortadan kaldırılmasını ve devletlerin ortadan kaldırılmasını sağladığı zaman, karşı devrimci, devrimci, haksız, haklı diye hiçbir savaş kalmayacaktır. Bu, insanlık için ebedi barış devri olacaktır. Biz devrimci savaşın kanunlarını incelerken bütün savaşları ortadan kaldırma isteğinden hareket ediyoruz. Biz komünistlerle bütün sömürücü sınıflar arasındaki fark işte buradadır.

MAO